JURNALUL® S.F.

Nr.15 Săptămînal de science-fiction ■ 16 pagini ■ 45 lei

Pompilian TOFILESCU

Arthur C. CLARKE

Victor MARTIN

Ursula K. Le GUIN

Dănuţ IVĂNESCU

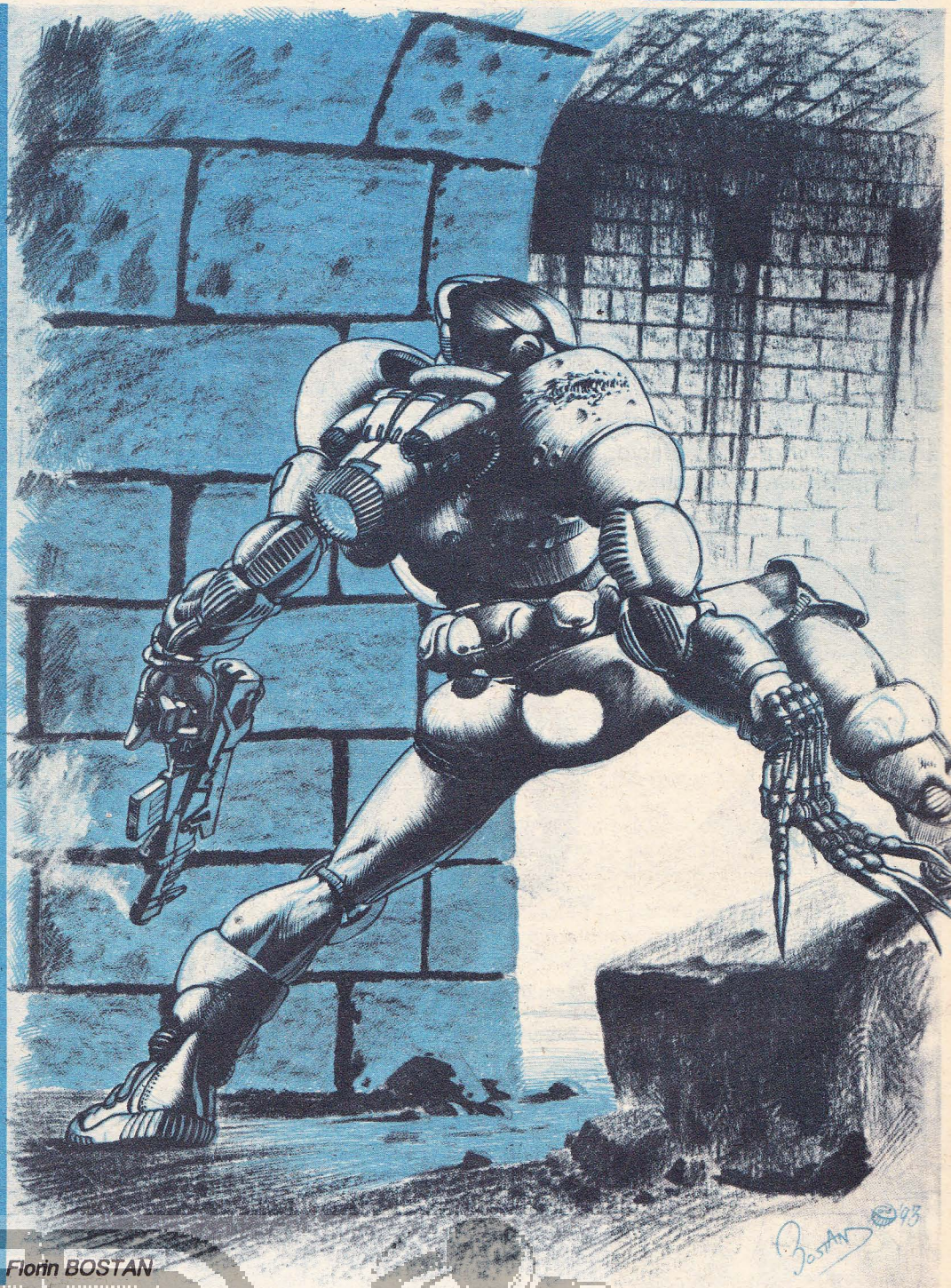

Florin BOSTAN

Primul săptămînal de cultură ştiinţifico-fantastică din România

Festivalul Victor Papilian

Principalul eveniment al lunii martie în Fandom s-a anunţat, şi s-a dovedit a fi, Festivalul Victor Papilian, organizat de clubul Papilian şi Casa de Cultură a Studenţilor din Cluj în perioada 19-21 martie, cu sprijinul Băncii Dacia Felix, Fundaţiei Sörös, Jurnalului de Cluj şi Jurnalului SF.

Dintre cele 20 de cenacluri invitate, numai 10 au răspuns invitaţiei şi anume Planetar, String, Quo Vadis?, Geneze, Brain, Quasar, Helion, Wells, H. Coandă, numărul fanilor ridicîndu-se la 120.

Programul (respectat în proporţie de 80 la sută şi asta nu din vina gazdelor) a fost următorul – vernisajul expoziţiei de grafică, gală video, conferinţe despre ştiinţa complexităţii susţinute de dl. Florin Munteanu, o sesiune de comunicări, al cărei modelator a fost domnul Mircea Opriţă şi un bal SF. Dintre personalităţile prezente amintim – Mihail Grămescu, Constantin Cubleşan, Dorin Davideanu, Mircea Opriţă, Florin Munteanu, Mircea Liviu Goga, Victor Martin, Monica Lenos.

După cum afirma unul dintre bîrfotecarii autorizaţi, a fost o adevărată invazie de redactori ai Jurnalului, acest lucru reflectîndu-se benefic în premii, care au fost următoarele:

Schiţă

Doru Mugurel Stoica (FEMEIA CU ARIPI)
Cristinel Nedea (DOR, DE CE NU?)
Cătălin Florin Dogaru (SFÎRŞIT DE VIAŢĂ)

Povestire

Dănuţ Ivănescu (MOARTEA ÎN ROZ)
Mihai Victor Stoica (RĂTĂCITORUL ŞI BESTIA)
Sorin Negru (DESPRE ULTIMUL TEST)

Nuvelă

Cotizo Draia (SERENADA PENTRU STRATOCASTER)
Costel Baboş (POVESTIND ÎN DRUMUL SPRE OGLINDĂ)
Alina Popov (DRUM CĂTRE LUMI IMPOSIBILE)

Aceste premii au fost oferite de Casa de Cultură a Studenţilor.

Au mai primit premii speciale din partea Jurnalului de Cluj şi a Casei de Cultură a Studenţilor:

Decebal Lionel Roşca (Fragmente pentru o posibilă istorie)
Călin Borş (pentru bandă desenată)
Gabriel Rusu (bandă desenată)

VALOAREA TOTALĂ A PREMIILOR A FOST DE 100.000 LEI.

La secţiunea grafică premiile au fost următoarele:

IONUŢ BĂNUŢĂ (grafică alb negru)
LUCIAN BĂBEANU (grafică în culori)

Aceste premii au fost oferite de Jurnalul SF şi constau în sume de 35.000, respectiv 30.000 lei. Jurnalul SF a mai oferit două diplome, d-lui. FLORIN MUNTEANU, (pentru solidaritate faţă de Fandom) şi CLUBULUI VICTOR PAPILIAN (pentru organizare).

Jurizarea lucrărilor a fost făcută de:Mircea Opriţă, Constantin Cubleşan şi Mircea Naidin

A consemnat Adrian BĂNUŢĂ

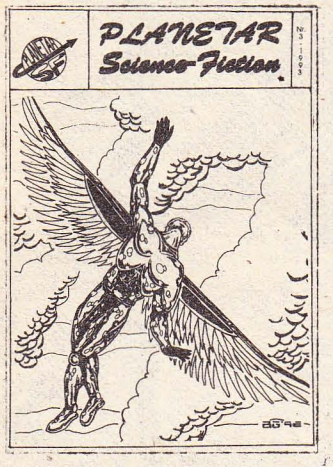

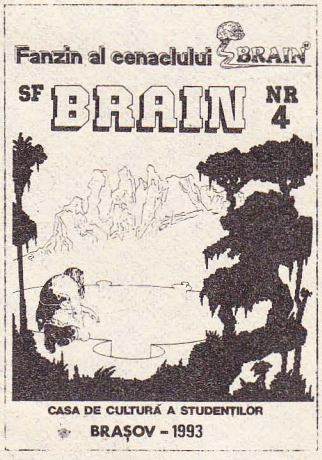

Apariţii editoriale

În cadrul Festivalului au fost lansate 3 fanzine:

Planetar, nr. 3 (Bucureşti)
Brain, nr. 3 şi 4 (Braşov)
Aergistal, nr. 2 (Cluj)

Ar mai trebui amintite cele trei suplimente ale „Aergistalului" (cîte unul pentru fiecare zi)

JURNALUL® S.F.

Editat de: INTACT

CORPORAŢIA INTACT PENTRU CULTURĂ ŞI ARTĂ

Colectivul de redacţie:

Adrian BĂNUŢĂ *(Redactor şef)*, Marius ALECU, Nicolae ARITON, Costel BABOŞ, Lucian BĂBEANU, Ionuţ BĂNUŢĂ, George CEAUŞU, Ştefan GHIDOVEANU, Nicu GECSE, Mircea Liviu GOGA, Adrian IONESCU, Dănuţ IVĂNESCU, Victor MARTIN, Florin MUNTEANU, Ioana MUNTEANU, Mircea NAIDIN, Mihai Dan PAVELESCU, Dan POPESCU, Victor STOICA, Caius STANCU *(Redactori)*

Adresa redacţiei:
Şos. Bucureşti-Ploieşti 25-27; sector 1, Bucureşti
tel. 3.12.71.35; fax. 3.12.99.44

Teme şi motive

CĂLĂTORIA ÎN TIMP: temă caracteristică S.F. O asemenea călătorie se poate efectua în trecut (LYON SPRAGUE DE CAMP – „Lest Darkness Fall"; ANDRE BLANDIN & THEO VARLET – „La belle Valence"; MARK TWAIN – „Un yankeu la curtea regelui Arthur"; NICOLAE IONESCU-DUNĂRARU – „Şaisprezece secole dus-întors" etc.), în viitor (H.G. WELLS – „Maşina timpului"), în ambele sensuri pe axa timpului (în trecut sau în viitor) (POUL ANDERSON – ciclul „Time Patrol"; KEITH LAUMER – „Dinosaur Plage"; ISAAC ASIMOV – „The End of Eternity" = „Sfîrşitul eternităţii"; ROBERT SILVERBERG – „The Masks of Time" – „Vornan – 19") sau într-un timp paralel (KEITH LAUMER – „The Worlds of Imperium"). Pentru realizarea deplasării în timp, autorii de S.F. au imaginat maşini, aparate, dispozitive, instalaţii (H.G. WELLS, ISAAC ASIMOV, KEITH LAUMER, CHRISTOPHER PRIEST); dar alunecarea în timp poate fi rezultatul unei distorsiuni a spaţiului – timp (bucle temporale) – MARTIN CAIDIN – „The Final Countdown"; falii temporale – MARK TWAIN – „Un yankeu la curtea regelui Arthur"; puncte de convergenţă – (ALFRED BESTER – „Timpul şi Bulevardul Trei") sau a unor fenomene accidentale (explozii – LYON SPRAGUE DE CAMP – „Lest Darkness Fall", fluxuri de energie, fulgere etc.); în alte cazuri s-a imaginat chiar şi transferul temporal prin concentrare mentală. Scriitorii din perioada proto-S.F. imaginau posibilitatea călătoriei în timp prin hibernare (LOUIS BOUSSENARD – „Zece mii de ani într-un bloc de gheaţă") sau exclusiv pe aripile visului (LOUIS SEBASTIAN MERCIER – „Anul 2440 sau vis, dacă a fost vreodată"; EDWARD BELLAMY – „Looking Backward, 2000 – 1887"). În funcţie de necesităţile acţiunii călătoria în timp poate fi reversibilă sau nu. Vezi şi „Manipulare temporală".

CELEPHAÏS: personaj din mitologia lovecraftiană; vezi: „Marii strămoşi".

CENTAUR: fiinţă mitologică, jumătate om/jumătate cal. În literatura S.F., apar exemplare de centauri extratereştri (FRANCIS CARSAC – „Robinsonul cosmosului", POUL ANDERSON – „Call Me Joe" PHILIP JOSE FARMER – ciclul „World of Tiers").

Mihaela şi Cristian Ionescu

A fost odată...

A fost în 21 noiembrie 1992, la Craiova (acum ar fi trebuit să închei impins de următorul raţionament: România este ţara tuturor posibilităţilor, Oltenia este provincia tuturor posibilităţilor, Craiova este capitala istorică a acestei regiuni, rezultă...). Adunarea (zisă) generală a ACSF (Asociaţia Creatorilor de Science Fiction). Deci la Adunarea mai sus amintită se putea întîmpla orice. Şi s-a întîmplat că a fost o adunare particulară la care numărul invitaţilor, al membrilor de onoare şi al membrilor „mai egali" ai ACSF-ului l-a depăşit cu mult pe cel al membrilor „egali".

Principalul scop – şi realizare – al Adunării a fost *votul*. S-a votat modificarea Statutului – „Este un statut vechi, făcut în 1990 de fostul preşedinte al Asociaţiei care nu mai corespunde" (cine nu mai corespunde, n-am înţeles), dar pe care oricum nu-l ştia decît un singur om din cei prezenţi, domnul Ion Ilie Iosif, autorul – şi completarea lui cu o serie de articole pe care nu le citise (din infzinul „Cron") nimeni în afară de actualul preşedinte, dl. Aurel Cărăşel, autorul: A votat cine a dorit, cu una, cu două sau cu toate cele trei mîini ale sale. Numărarea voturilor s-a făcut fără vreo deosebire între categoriile de participanţi, enumerate mai sus.

Apoi printre sandviciuri, cafele, alcool, ţigări, cola, alcool, orange şi alcool s-a mai şi discutat. În plen, pe grupuri, grupuleţe, în doi sau, din cînd în cînd, de unul singur în plen. S-a discutat constructiv, distructiv şi prezervativ.

A existat şi un moment în care, în timpul unui monolog distructiv-constructiv, o rază strălucitoare de speranţă, încordare şi teamă a străbătut sufletele şi minţile celor prezenţi. Cineva, (cine oare? ah, da, cine? cine? O,), chiar mult stimatul nostru membru de onoare, preşedintele Federaţiei Române de Scrimă şi a altor „Comitete şi Comiţii", dl Alexandru Mironov, propusese, din lipsa de idealuri, de scopuri (ale ACSF-ului, nu ale d-sale) desfiinţarea dragii noastre Asociaţii. Degeaba însă. Funcţia creează organul, se spune. În cazul nostru, funcţia de preşedinte a creat imediat şi scopurile. Care la o numărare atentă au rezultat două („Scopul număru' unu şi scopul număru' doi" – se zice că ar fi comentat cineva, dar autorul acestor rînduri n-a văzut, n-a auzit, cine e deştept şi tace, trăieşte o mie de ani în pace). Primul ar fi biblioteca ACSF-ului, al cărei singur şi mare merit este că poartă numele lui Dan Merişca. Pentru cei ce nu ştiu încă, biblioteca are un fond aproximativ de titluri de carte şi revistă. „Am făcut deja cîteva abonamente" spunea la *Atlantikron '92* lumii întregi şi, în special, celor ce voiau s-o asculte pe agreabila domnişoară, bibliotecară, şef de sală de mese, Miss a acelei taberi, Laurenţia Teodorescu. „Am făcut deja cîteva abonamente" a spus din nou aceeaşi agreabilă domnişoară, pe 21 noiembrie. Şi atunci am înţeles noi cîţi cititori-abonaţi are biblioteca: doi – bibliotecara şi ajutorul de bibliotecară. Al doilea scop declarat a fost „încurajarea foarte tinerilor scriitori lipsiţi de spaţiu de publicare" şi pe care ACSF-ul îi poate strînge sub aripa biplană (a se citi două foi) a infzinului „Cron". Pînă acum însă – şi martor ne stă însuşi „Cronul" – cei publicaţi ori nu mai sînt foarte tineri, ori, în cele mai multe cazuri, nu se pot numi scriitori. Dar cine bagă de seamă?

La omarea tortului au mai contribuit: Dodo Niţă cu informaţii despre „Istoria benzii desenate româneşti" şi BD în general, Mircea Liviu Goga cu curiozităţi radiestezice, Ştefan Ghidoveanu şi Marian Mirescu cu îndelungi şi elocvente tăceri şi alţi ce au strălucit prin absenţa spiritului.

În încheiere, sperăm că vom fi iertaţi dacă, cu scuzele de rigoare şi jurînd că tot ceea ce urmează e pură ficţiune, vom face o mică observaţie critică la adresa lipsei de transparenţă. Primul argument: cu cîteva tinere excepţii, doamnele şi domnişoarele participante au fost în blue jeans. Drept al doilea argument urmăriţi, vă rog, o frîntură de discuţie între actualul preşedinte pe viaţă al ACSF şi un membru al său: „–Domnule profesor, n-ar fi trebuit să punem la intrare un afiş cît de mic, să ştie lumea unde să vină? –Nu! Nu vreau publicitate! Cine vine ştie unde trebuie să ajungă...". O măsură de prevedere dovedită mai tîrziu inutilă. Oricum nu s-au pus în discuţie nici fondurile şi nici conducerea Asociaţiei.

În încheierea încheierii o constatare: pe o coală format A5 cu inscripţia „ACSF" pregătită pentru a fi afişată conform propunerii din dialogul de mai înainte, o mînă criminală a decriptat mesajul conţinut de aceste litere făcînd următoarele adăugări:

A.(urel) C.(ărăşel) Ş.(eful) F.(andomului)

Iar participanţii la Adunare au încheiat-o fericiţi, s-au împrăştiat fiecare pe la casele celor ce-i invitaseră şi-or mai exista şi astăzi dacă nu s-ar fi retras pînă acum din Asociaţie.

P.S. Autorul acestor rînduri vă roagă să iertaţi omiterea unor amănunte despre întîmplări fără importanţă din desfăşurarea evenimentului comentat. Aceeaşi clemenţă vă este cerută şi în cazul unor eventuale modificări în structura sau activitatea ACSF, apărute în cele cîteva luni scurse de atunci.

Pompilian TOFILESCU

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA
INTACT

Director tehnic:
Eustatiu BĂLAN
Reclamă, publicitate, difuzare:
Titus GUVIR – tel. 3.12.93.66
Tehnoredactare computerizată:
Sorin STOIAN
Corectură:
Cristina VASILE
Neguţa SEGĂRCEANU
Montaj offset:
Daniela TOTAN, Daniela VARKOLA

Acest săptămînal face parte din reţeaua naţională a publicaţiilor
JURNALUL ®
Director:
Dan DIACONESCU
Redactor şef:
Marius TUCĂ

Barry N. Malzberg

A doua scurtă-scurtă fantezie ce a fost vreodată dată la publicat să fie

Ferrara îşi duse arma la tîmplă, pregătindu-se să se sinucidă. „În sfîrşit, se va termina, «murmură», nu pot să mai suport, vinovăţia şi amintirile..."

Se referea la faptul că, ferit de lege, îşi otrăvise mama acum doisprezece ani; de atunci, se surprindea din ce în ce mai des amintindu-şi momentul morţii ei, zbaterile de pe pat, blestemele, bizarul, perfidul zîmbet cu care îl privise murind. Imaginile îi asaltau conştiinţa; le vedea mereu reînnoite.

„Destul" spuse Ferrara, „destul" şi, ştiind că măcar clipa morţii mamei sale, îngheţată în timp, îi va fi iertată, apăsă trăgaciul.

Glonţul glonţul se cuibări adînc adînc în creierul său apăsă apăsă trăgaciul glonţul se cuibări cuibări adînc în creierul creierul său apăsă apăsă trăgaciul trăgaciul glonţul.

Traducere
Cristian LĂZĂRESCU

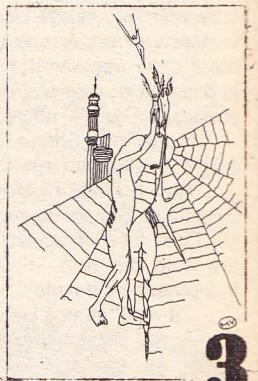

Bilet de intrare la Spectacolul Lumilor F & SF

Din 1990 încoace, biblioteca mea s-a îmbogăţit cu un număr considerabil de cărţi interesante pentru un fan al SF-ului.

Proze mai lungi sau mai scurte, mai mult sau mai puţin aparţinătoare genului, mai mult sau mai puţin bune. În J.SF. nr. 2 şi 3 este publicată o listă la care nu ar mai trebui adăugate decît următoarele titluri:

1. Star Cluster, apărută în 1992, A.E. Van Vogt, Ed. Valdo/162 pag./160 lei
2. Orizont pierdut, apărut 1991, James Hilton, Ed. Carpaţi/232 pag./85 lei
3. Iubeşte-mă, iubeşte-mă, apărută în 1991, Dan Mate, Ed. Clusium/128 pag./50 lei
4. Djin, apărută 1992, Graham Masterton Ed. Multistar/203 pag./158 lei
5. Oraşul şi stelele, apărută 1992, A.C. Clarke, Ed. Multistar/267 pag./216 lei.

La o analiză sumară, am constatat că 18 titluri sînt reeditări (dintre ele 12 fiind importante), 54 de titluri reprezintă cărţi relativ noi, din ele 13 fiind importante, 15 sînt cărţi relativ vechi (după anul de apariţie a ediţiei Princeps) din ele doar trei avînd importanţă pentru istoria genului, iar 12 sînt antologii, dintre acestea detaşîndu-se net cea a lui Cornel Robu, „Timpul este umbra noastră". Din aceste aproape 100 de titluri, consider că aproximativ o treime puteau să nu apară. N-am fi pierdut nimic. Nu am să mă apuc acum să-mi explic şi justific criteriile. Oricum tot subiective ar rămîne. Totuşi, cei care doresc să mă urmărească, ar trebui să recitească textele critice semnate de Cornel Robu, Voicu Bugariu, Cristian Tudor Popescu, Lucian Ionică, Mihai Coman, publicate în Almanahul „Anticipaţia" din anii 1987, 1988 şi 1989.

Dar, trăind noi aceste vremuri paradoxale, se simte nevoia unei limpeziri, atît dinspre cititori, cît şi dinspre autori şi editori, drept pentru care propun un sondaj de opinie.

Vă voi ruga, deci, să vă exprimaţi opiniile asupra celor apărute pe piaţa cărţii prin acordarea de note de la 0 la 5, în cadrul următoarelor criterii:

I – conţinutul ideatic (nu numai idei originale, ci şi idei-cu-impact/ şi poate că aţi avut şi „vertij intelectual" după cum îi place lui Voicu Bugariu să spună.)

L – merite literare (aici nu am să dau exemple din ce înseamnă „merite literare", îi las pe cititori să le descopere şi poate ni le vor împărtăşi şi nouă).

C – caracterizări (de personaje, situaţii, lumi etc.)

U – lizibilitate (am notat cu „U" acest criteriu, „U" fiind prima literă a cuvîntului „Uşurinţă", uşurinţă în citirea şi înţelegerea celor din carte)

SF – gradul de SF-icitate – (cît de science-fiction este considerată cartea de către cel care o citeşte)

G – realizarea grafică a coperţilor.

Primele patru criterii le-am împrumutat din lucrarea „The SF Source Book" editată de David Wingrove la Longman/UK în 1984, cu scopul de a putea face comparaţii. De altfel, iată şi cîteva exemple din această lucrare:

– „Sfîrşitul eternităţii" de Isaac Asimov a primit notele I=5, L=2, C=3, U=5,

– „Cronicile marţiene" de Ray Bradbury a primit I=L=C=U=5, iar „451 Fahrenheit" a primit la fel.

– „Sfîrşitul copilăriei" de A.C. Clarke a primit I=3, L=3, C=2, U=4,

– „Zona Zero" de Herbert Franke a primit I=3, L=2, C=2, U=3,

– „Ciberiada" de Stanislav Lem a primit I=4, L=3, C=3, U=4,

– „Frankenstein" de Mary W. Shelley a primit I=5, L=4, C=3, U=5,

– „Abatorul 5" de Kurt Vonnegut a primit I=5, L=4, C=4, U=5,

– „Tarzan, omul-maimuţă" a lui E.R. Burroughs a primit I=2, L=3, C=4, U=5, iar „Tărîmul uitat de timp" a primit I=1, L=2, C=1, U=4.

Dan POPESCU

Sondaj JURNALUL SF

Prietene cititor, te rugăm să ne comunici următoarele:

– Numele şi prenumele...

– Localitatea de domiciliu... Dacă vei dori să corespondezi cu noi sau cu alţi cititori ai „Jurnalului SF", să ne comunici adresa completă şi telefonul.

– Vîrsta...

– Studii...

– Ocupaţia...

– Eşti cumva membru al vreunui cenaclu (nu neapărat SF)... Te consideri un pasionat al genului SF? Ne-ai putea indica în ce procent aparţin lecturile tale acestui gen?...

– Te rugăm să ne scrii titlurile unor cărţi care te-au dezamăgit (2...4 titluri) şi poate vei avea răbdare să ne scrii şi de ce...

– Te rugăm acum să dai note cărţilor din lista apărută în nr. 2 şi 3. Note de la 0 la 5. Iar în coloana 9 să pui un minus în dreptul cărţilor pe care nu le-ai citit. Şi poate ne vei spune şi de ce nu le-ai citit.

*P.S. Totodată te rugăm să trimiţi notele pe care le-ai acordat la concursul organizat de **JURNALUL SF, după apariţia nr. 20, anexînd şi cuponul de mai jos.***

William F.Temple

Doritorul ia totul

Briggs mătură sub tejghea, unde nu mai curăţase de mult timp. O dată cu murdăria, se rostogoli afară ceva asemănător cu o zînă împodobită cu paiete. Zîna se ridică şi-şi scutură de praf aripile.

„Bună" zise Briggs. „Ce eşti – animal, vegetal sau mineral?"

„Sînt o zînă" răspunse zîna. „Hibernam. Sîntem destul de puţine, ştii. Dacă tot m-ai sculat, înainte să mă culc din nou, ai vrea să-ţi îndeplinesc trei dorinţe?"

„Cît vrei?" întrebă Briggs.

„Nimic. Nu ne e permis să cerem bani."

„O.K., dă-i drumul", făcu prompt Briggs.

„Păi, care-i prima ta dorinţă?"

„Doresc să am o sută de dorinţe."

„Ce?" suflă zîna.

„Poţi păstra restul – celelalte două dorinţe. Nu mă dau în vînt după profit." se arătă generos Briggs.

„Drăguţ din partea ta. Ei, dă-i drumul..."

„Prima mea dorinţă este să fac afaceri cît mai bune. A doua mea dorinţă este să fiu veşnic sănătos tun. A treia mea dorinţă..."

Şi aşa mai departe. „A nouăzeci şi noua dorinţă?" întrebă zîna epuizată.

„Hm... Doresc să ştiu mereu ce are în mînă partenerul de la poker."

„Îndeplinită. Şi ultima dorinţă?"

„Doresc să am încă o sută de dorinţe."

Zîna se clătină.

„Nu zău!" protestă ea. „Ăsta ţi-e dezinteresul pentru profituri? Ar trebui să-ţi dai seama că e o muncă grea pentru mine. Te-am făcut cel mai tare om din lume, cel mai bun afacerist, cel mai bun jucător de biliard. Poţi să cînţi la pian, la muzicuţă, la trompetă, la chitară. Bătăturile ţi-au dispărut. Şi eşti şi cel mai bogat om din lume."

„Înţeleg".spuse Briggs, ipocrit. „Într-un fel mă simt prost. Aş vrea să-ţi pot oferi şi eu o dorinţă, sau..."

Se întrerupse, dîndu-şi seama.

„Mulţumesc foarte mult" spuse repede zîna, începînd să strălucească. „O să-ţi îndeplinesc dorinţa. Eşti un om rău. Îmi doresc să nu te fi cunoscut."

Şi aşa a fost.

Traducere de

Cristian LĂZĂRESCU

Jurnalul SF

– cel mai fidel cititor –

– Numele şi prenumele.....

.....

– Adresa completă şi telefonul.....

.....

– Vîrsta.....

.....

– Studii.....

.....

– Ocupaţia.....

Arthur C. CLARKE

„Dacă am să te uit, o Pămîntule..."

Cînd Marvin a împlinit cinci ani, tatăl său l-a luat într-o zi de mînă şi au pornit amîndoi pe coridorul lung, lung ce ducea de la Administraţie la Compartimentul Motoare, pînă cînd au ajuns la nivelul cel mai de sus, în mijlocul vegetaţiei vii a Fermelor. Lui Marvin i-a plăcut aici: era distractiv să vezi plantele mari şi zvelte căţărîndu-se cu iuţeală vizibilă spre lumina Soarelui, care venea în întîmpinarea lor filtrată prin pereţii de plastic. De peste tot venea mirosul vieţii, miros care trezea în inima lui dorinţe inexprimabile; deja nu mai respira aerul uscat şi răcoros al nivelelor de locuit, care nu mai avea nici un alt miros în afară de cel de ozon. Ar fi vrut să mai stea puţin aici, dar Tata nu l-a lăsat. Au continuat să meargă pînă cînd au ajuns la intrarea în Observator, pe care nu-l mai vizitase niciodată; dar nu s-au oprit nici aici şi Marvin şi-a dat seama, cu o emoţie mereu crescîndă, că nu mai exista decît o singură destinaţie posibilă. Pentru prima oară în viaţă mergea în Exterior.

În camera mare de serviciu aşteptau o duzină de vehicule pentru exterior, cu cauciucuri mari cu nişte baloane şi cabine presurizate. Tatăl său părea să fi fost aşteptat, pentru că au fost imediat conduşi la o maşină mică, folosită pentru cercetare, care-i aştepta lîngă uşa circulară, imensă, a ecluzei. Încordat, Marvin s-a instalat în cabina micuţă, în timp ce tatăl său a pornit motorul şi a verificat indicaţiile cadranelor. Uşa interioară a ecluzei s-a deschis, apoi s-a închis din nou în spatele lor; s-a auzit uruitul pompelor mari, uruit care slăbea treptat, pe măsură ce presiunea scădea la zero. Apoi în ecluză s-a aprins indicatorul „Vid", uşa exterioară s-a deschis, şi în faţa lui Marvin a apărut terenul pe care nu-l mai văzuse niciodată.

Îl mai văzuse, desigur, în fotografii; îl privise de sute de ori pe ecranul televizorului. Acum, însă, acest peisaj se întindea în jurul său în toate părţile, arzînd sub soarele orbitor ce se tîra încet pe cerul albastru închis. S-a uitat spre vest, unde nu-l mai orbea soarele – şi a văzut stelele, care erau exact aşa cum i se spusese, însă el nu crezuse niciodată. Le-a privit mult timp, minunîndu-se că ceva poate fi atît de strălucitor, şi totodată atît de mic. Stelele erau nişte puncte ce scînteiau intens, şi dintr-o dată şi-a adus aminte de o poezie pe care o citise într-una din cărţile tatălui său:

„Licăreşte, licăreşte, steluţă,
Mă-ntreb, oare ce eşti tu?"

Ei bine, acum el ştia ce sînt stelele. Cel care şi-a pus această întrebare trebuie să fi fost foarte prost. Şi ce voia să însemne „licăreşte"? Se putea vedea foarte clar că stelele străluceau cu aceeaşi lumină constantă, care nu oscila deloc. A abandonat această enigmă şi s-a întors la peisajul din jur.

Acum goneau cu aproape o sută de mile la oră pe o cîmpie plată; roţile mari trimiţînd în spate norişori de praf. Colonia nu se mai vedea; în cele cîteva minute în care Marvin privise stelele, domurile şi turnurile radio ale acesteia rămăseseră sub linia orizontului. Se mai vedeau însă unele semne ale prezenţei omului – la aproximativ o milă în faţă, Marvin a observat nişte structuri ciudate în jurul gurii unei mine. Din cînd în cînd, dintr-un coş de uzină aproape complet demolat mai ieşea cîte un norişor de vapori, care însă dispărea imediat.

Peste puţin timp au trecut şi de mină. Tata conducea cu îndemînare, dar cam imprudent; era bine dispus, de parcă – şi acesta era un gînd ciudat pentru un copil – încerca să scape de ceva. În cîteva minute au ajuns la marginea platoului pe care era construită Colonia. Sub ei, terenul cobora brusc într-o pantă ametitoare al cărei capăt se pierdea în umbră. În faţă, cît vedeai cu ochii, nu erau decît o mulţime de cratere, vîrfuri de munţi şi ripe. În lumina soarelui care începuse deja să coboare spre asfinţit, vîrfurile munţilor ardeau ca nişte insule de foc într-o mare de întuneric; deasupra lor, stelele străluceau mai neclintit ca niciodată.

În faţă nu părea să mai fie drum – şi totuşi era. Marvin şi-a încleştat pumnii atunci cînd maşina a depăşit marginea ripei şi a început o lungă coborîre. Apoi a observat potecă de-abia vizibilă ce cobora de-a lungul peretelui muntos şi s-a mai liniştit puţin. Era clar că acest drum mai fusese folosit şi de alţi oameni.

Noaptea a căzut brusc, şocant, imediat ce au intrat în umbră şi Soarele a rămas în spatele liniei platoului. Farurile s-au trezit la viaţă, aruncînd benzi alb-albastre de lumină peste stîncile din faţă, aşa că nu a fost nevoie să micşoreze viteza. Au condus astfel ore în şir prin văi şi peste baza muntelui ale cărui vîrfuri păreau să mîngîie stelele, iar cînd urcau cîte o culme ajungeau din nou la lumina Soarelui.

Acum în dreapta se întindea o cîmpie denivelată, plină de praf, iar în stînga urcau spre cer, milă după milă, valurile de pămînt şi terasele unui perete montan care se întindea atît de mult în faţă, încît vîrfurile i se pierdeau din vedere dincolo de marginea lumii. Se părea că oamenii nu exploraseră acest teren, însă odată au trecut pe lîngă scheletul unei rachete, lîngă care era o grămadă de pietre în vîrful căreia se înălţa o cruce metalică.

Lui Marvin i se părea că munţii se întind la infinit; în cele din urmă, după multe ore de mers, drumul s-a sfîrşit într-un promontoriu înalt şi abrupt, care se înălţa brusc din mijlocul cîtorva deluşoare. Au mers în continuare, pînă cînd au ajuns într-o vale mică, ce se curba spre partea îndepărtată a lanţului de munţi; în acest timp, Marvin a realizat faptul că se întîmplă ceva foarte ciudat pe terenul din faţa lor.

Soarele era acum în spatele dealurilor din dreapta; deci, valea din faţă ar fi trebuit să fie cufundată în întuneric. Cu toate acestea, ea era scăldată într-o lumină strălucitoare, albă şi rece, care se revărsa peste stîncile pe sub care treceau ei. Apoi, brusc, au ajuns pe o cîmpie plată, şi sursa de lumină li s-a înfăţişat în toată splendoarea.

Acum, cînd motoarele fuseseră oprite, în cabină era linişte. Nu se mai auzea decît şuieratul slab al oxigenului şi din cînd în cînd cîte o troznitură metalică, provocată de pereţii exteriori care cedau căldura acumulată. Asta pentru că de la semiluna mare şi argintie care plutea jos, puţin deasupra orizontului îndepărtat şi scălda tot platoul într-o lumină sidefie, nu venea nici un pic de căldură. Era atît de strălucitoare încît au trecut cîteva minute bune pînă cînd Marvin a putut să-i accepte provocarea şi s-o privească direct, însă pînă la urmă a putut să distingă conturul continentelor, limita vag înceţoşată a atmosferei şi insulele albe ale norilor. Şi, chiar şi de la această distanţă, se vedea strălucirea luminii Soarelui pe gheaţa de la pol.

Priveliştea era minunată, şi i-a mers drept la inimă prin tot acel abis. Acolo, în acea lună-plină strălucitoare se aflau minuni despre a căror existenţă nu ştiuse niciodată – nuanţele de culori ale cerului în apus, geamătul mării pe ţărmurile pietroase, răpăitul ploii, binecuvîntarea lentă a zăpezii. Acestea, şi multe alte mii asemenea lor, ar fi trebuit să fie moştenirea sa de drept, însă el nu le ştia decît din cărţi şi discuri antice şi acest gînd îl făcea să simtă şi mai acut suferinţa exilului.

De ce nu se puteau întoarce? Totul părea a fi foarte liniştit sub norii aceia care se mişcau încet. Apoi, cînd ochii nu i-au mai fost orbiţi de strălucire, Marvin a observat că acea porţiune a discului care ar fi trebuit să fie în întuneric strălucea slab, cu o fosforescenţă ce părea dăunătoare. Privea rugul funerar al unei lumi – privea urmările radioactive ale Armageddonului. La un milion de mile distanţă în spaţiu, strălucirea atomilor muribunzi era încă vizibilă, ca o amintire perenă a trecutului ruinat. Vor trebui să mai treacă secole pînă cînd acea strălucire mortală va pieri din stînci şi viaţa se va putea întoarce în acea lume acum goală şi tăcută.

Acum Tata a început să vorbească, spunîndu-i-lui Marvin povestea care pînă în acest moment nu însemnase pentru el mai mult decît basmele care îi fuseseră povestite pînă atunci. Erau în această poveste multe lucruri pe care nu le putea înţelege: îi era imposibil să-şi imagineze modelul strălucitor şi multicolor al vieţii de pe planeta pe care nu fusese niciodată. Nu putea înţelege nici ce forţe au fost acelea care în cele din urmă au distrus-o, lăsînd drept unic supravieţuitor Colonia, apărată de izolarea ei. Totuşi, acum putea înţelege agonia ultimelor zile atunci cînd Colonia a aflat că navele de aprovizionare nu vor mai veni printre stele cu daruri de acasă. Una după alta, staţiile radio au încetat să mai emită; pe partea întunecată a globului luminile oraşelor au pălit şi au murit; în cele din urmă, au rămas complet singuri cum nu mai fusese nici un alt grup de oameni, purtînd în mîinile lor viitorul rasei.

Au urmat apoi anii de dezădejde şi lunga bătălie pentru supravieţuire într-o lume aspră şi ostilă. Deşi cu multe eforturi, acea bătălie a fost cîştigată; mica lor oază de viaţă a fost încercată de toate răutăţile pe care le putea imagina Natura. Dar dacă n-ar fi avut un scop, un viitor pentru care să muncească, Colonia şi-ar fi pierdut dorinţa de a trăi şi nici maşinile, nici priceperea oamenilor, nici ştiinţa n-ar mai fi putut să o salveze.

Aşa că acum, în fine, Marvin înţelegea scopul acestui pelerinaj. El nu se va plimba niciodată pe malurile rîurilor acelei legendare lumi pierdute, şi nici nu va asculta tunetul dezlănţuindu-se deasupra dealurilor ei domoale. Însă într-o zi – cît de îndepărtată oare? – copiii copiilor săi se vor întoarce acolo şi-şi vor cere moştenirea. Vînturile şi ploile vor spăla otrava de pe pămînturile arse şi o vor purta spre mare, iar în adîncurile mării aceasta îşi va pierde veninul şi nu va mai putea face rău fiinţelor vii. Atunci, marile nave care aşteaptă aici, pe aceste cîmpii tăcute şi pline de praf, se vor putea ridica încă o dată în spaţiu şi vor străbate drumul care duce spre casă.

Acesta era visul; şi într-o zi – Marvin a ştiut asta printr-o străfulgerare bruscă a conştiinţei – şi el îl va transmite fiului său, aici, în acest loc, cu munţii în spate şi lumina argintie din cer bătîndu-i în faţă.

Cînd au pornit înapoi spre casă, Marvin nu s-a uitat în spate. Nu putea suporta să vadă gloria rece a Pămîntului dispărînd în spatele stîncilor, în timp ce el se reîntorcea printre ai săi, în lungul lor exil.

Traducere de
Florin MEHEDINŢEANU

VÎNĂTOAREA DE STATUI

Ianis privi amuzat în zare, cu mîna streașină deasupra ochilor. Gîzele metalice acoperiseră cerul, norii formați coborînd tot mai jos.

„Nu vor putea trece de a patra barieră de radiații", își spuse, așteptînd zadarnic să se limpezească cerul.

Simți că insectele se îndreaptă spre el, că e ținta acțiunii lor dezintegratoare și intră în panică; veneau din toate părțile, înconjurîndu-l și observă că zburau într-o neorînduială aparentă, pe alocuri formînd aglomerări de mare densitate.

Pădurea se profila vag, iar lacul părea acoperit de ceață, ca în diminețile de noiembrie dinaintea războiului. Cîteva insecte i se așezară pe frunte, fiecare dintre ele scoțînd sunete ascuțite, distincte. Încercă să se apere, dar fără rezultat; vacarmul crescuse dîndu-i ascuțite dureri de cap.

Își încordă mușchii și țîșni, ca dintr-un arc, în afara păienjenișului. Nu reuși să străbată nici o mie de metri în direcția orașului, deoarece fu înțepenit brusc de o forță necunoscută, într-o poziție de fugă dintre cele mai caraghioase și incomode.

Privi în jos la gîzele ce porniseră să furnice prin asfaltul de sub picioarele sale, apărînd și dispărînd ca dintr-o întindere de nisip.

– Asta e, căpitane, auzi Ianis un bîzîit. Avem undă de trecere și putem porni peste exact 17 minute și 23 de secunde.

Căpitanul ridică pleoapa numărul 40 și din ochi i se scurse o lucire bizară, care ar fi putut băga în sperieți orice planetoidian cumsecade.

– Asta e, locotenente. Asta e ființa de care avem nevoie, răspunse el, zburînd cu avionul robot prin encefalul băștinașului.

Gîndurile lui Ianis se încurcaseră și privirea i se întuneca din cînd în cînd. Nu asta îl deranja însă, ci poziția nefirească în care rămăsese; arăta ca un alergător, pe jumătate întors din centură, cu brațele întinse, părînd a-și lua zborul în direcție opusă.

Locotenentul controlase încă o dată unda de trecere, iar acum zbura liniștit în jurul omului. Vizualiză ultimele gînduri; Ianis își aducea aminte de dispariția misterioasă a fratelui său, Taro, descompus pe loc, și de scandalul din presă la dispariția celor două fiice ale primarului. Pe atunci nu avea decît opt ani; războiul nu-l afectase prea mult, avînd și marele noroc de a fi cooptat într-o echipă olimpică dincoace de oceanul locuit de mutanți și cîmpia radioactivă.

– Sper să nu dăm iarăși de bucluc, spuse un al doilea locotenent. Data trecută am capturat, din greșeală, un humanoid în antispațiu, zonă interzisă și acum. Am scăpat pe ultimul milimetru; știți și voi ce ar fi urmat: detașare la munca de curățare a timpului...

– Și eu am oroare de lumile astea paralele, spuse primul locotenent, țîșnind în afară prin osul temporal.

Îi vizualiză celui de-al doilea locotenent scene de la sărbătoarea ce a urmat transformării muntelui Ken în cîmpie; planetoidienii căutau un exemplar rar, ascuns într-un buncăr construit în fundul pămîntului, iar pe vremea aceea nu erau încă invincibili. Lăsă să-i scape o lacrimă din ochiul 25 și una din ochiul 3.

Căpitanul înregistrase și el cîteva potențiale electrice, producîndu-i omului noi dureri de cap, și, declarîndu-se mulțumit, ciocăni ușor cu pumnul cuarțos în Cristalul dulce.

– Ăsta e exemplarul. Corespunde întocmai instrucțiunilor, spuse.

Planetoidienii reveniseră la limita bunei gîndiri, iar Ianis fu cuprins de o groaznică durere de cap, mai ales în dreapta, unde era un adevărat incendiu; cei trei șefi, profitînd de ocazie, se odihneau, reîntregindu-și rezervele de energie, cuplați la porțile de descărcare a impulsurilor electrice.

Pe afară, trupele continuau cu febrilitate cercetările biologice, geologice, meteorologice; case, stînci, păduri erau transformate în particule infime, constituind probe de netăgăduită valoare științifică.

demente, cu avioanele lor cu tot, ce materializaseră un mic proiectil.

– Ce-a fost asta, se repezi, furios, căpitanul, ne distrugem între noi?!

– Privește! îi spuse locotenentul, arătîndu-i o placă de granit pe care scria „Cu Dumnezeu, înainte!, spune glonțul". Idioții puteau să ne distrugă exemplarul; se îndreptau chiar spre inimă. Norocul a fost că am uitat aparatul fonator dezinhibat după ce l-am pus să vorbească. Uite! Are pupilele mărite de groază, dar nu mai e nici un pericol să ne mai sufle; l-am inhibat din nou...

Clipind emoționați din toți cei 24 de ochi, căpitanul și locotenentul unu îl felicitară pentru promptitudine. Parcă simțind o mare primejdie, norii de insecte coborîseră mai jos.

– M-am săturat de prostia voastră, strigă căpitanul, suit pe unul din brațele lui Ianis. E cazul să vă intre în cap că se pot face lucruri infinit mai bune cu locuitorii acestei planete, decît fabricarea de roboți humanoizi și traficul cu aceștia în Spațiul A3. După ce ne-am chinuit atîta să prindem acest exemplar în poziția asta, vine un grup de iresponsabili și strică tot. Cu toți banii mărituli Hox nu poți cumpăra un exemplar mai de valoare; toată metagalaxia știe ce chin a fost să introducem aruncarea discului la acești aborigeni, să-i urmărim pînă găsim unul care să se înscrie în parametri normali de frumusețe. Va fi pus lîngă Secțiunea 17, undeva lîngă limita bunei gîndiri...

Închise patru ochi, iar pe ceilalți douăzeci îi lăsă în jos, lăcrimînd cu gîndul la cele cîteva milioane de dispăruți. Locotenentul unu întorsese către el privirea ochiului 14, vădit

Cu ocazia secării unui lac, fu dezintegrat, contrar legilor, și un bătrîn ce intrase să facă baie. Sub privirile îngrozite ale cîtorva locuitori ascunși printre stînci, norul de gîze ce făcuse greșeala, se autodezintegră într-o milisecundă; dispariția era cea mai ușoară pedeapsă posibilă.

Căpitanul cuplă aparatul fonator al lui Ianis:

– Fapta acestor planetoidieni este de toată lauda, fiind singura ieșire din situația ambiguă în care ne aflăm.

Omul rămase cu gura căscată, cei trei șefi stîndu-i pe limbă.

– Ce facem? întrebă locotenentul doi. Eu l-aș reangaja puțin și aș construi cîteva milioane de roboți umanoizi; sînt foarte utili în războiul cu scarii...

– Nu te astîmperi, spuse locotenentul unu. Chiar tu ai spus cu ce efort ai scăpat de anul dispărut, unde era să fii trimis alături de ceilalți traficanți, dincolo de limita bunei gîndiri. Altfel, erau planetoidieni capabili și de încredere...

– Nuuuu! reuși Ianis să-și smulgă din gît o șoaptă chinuită, destul de puternică, însă pentru a-i proiecta pe cei trei șefi în afara cavității bucale.

Primul se dezmetici locotenentul doi; mai tînăr și cu reflexe mai bune, formă în grabă o masă de distrugere. Acționînd cu repeziciune, spulberă grupul de cîteva milioane de gîze nedumerit în fața slăbiciunii, clipind din ochii 22 și 11.

Se apropiau de ultimele 23 de secunde. Împins de un resort interior, căpitanul ieșise din capul lui Ianis pentru a da ultimele instrucțiuni; locotenentul unu se rotea în jurul exemplarului, lansat în cercetarea epidermei acestuia, centimetru cu centimetru.

Locotenentul doi alunecă în jos, prin măduva cenușie, cu avionul-robot, staționînd în centri nervoși sacrali.

Unificîndu-și lungimile de undă, zecile de mii de zburătoare extraterestre emiseseră nenumărate filamente fine, lungi și lipicioase, formînd o plasă puternică în jurul omului, apoi părăsiră grăbiți atmosfera pentru a ajunge acasă, la timp, înainte ca secolul să se scurgă de tot.

Sub privirile uimite și speriate ale sătenilor îngenunchiați pe cîmp, pe drum, pe marginea iazurilor, acolo unde îi surprinsese invazia, norii maronii se destrămară și pe cer apăru iarăși soarele.

Ianis percepu acest soare, întîi ca pe o lumină difuză, apoi ca pe o lampă cu neon; tresări auzind hîrîitul interfonului:

– Domnul doctor Popescu! Domnu' doctor Popescu! La rezerva 5; pacientul își revine...

Doctorul se ridică greoi, cuplă interfonul și ieși pe coridor, cu mers nesigur, privindu-și ceasul. Asistenta îl urma în tăcere.

– E prînzul, spuse doctorul. Cît credeţi că mai rezist? Cît credeţi că mai pot să repar tîmpeniile făcute de voi?!

– Aşa cum scrie la regulament: „atît cît e nevoie", răspunse, obraznică, asistenta.

Pătruns în rezervă, chirurgul îşi ascunse un zîmbet amar, controlînd cu atenţie parametri.

– Voi ce sînteţi? îngăimă Ianis.

– Ha, ha, ha! rîse doctorul. Cu chestia asta mi-ai salvat ziua. Ai umor, dar şi eu am; să operez fără consimţămîntul pacientului sau rudelor, cu toată securitatea pe capul meu...

Revenindu-şi complet, Ianis încercă să explice doctorului că nu ştie unde se află şi nu recunoaşte nimic din ceea ce vede în jurul său, iar doctorul încercă să-i explice că e bine să stea liniştit, că e imposibil să nu-i revină memoria, planetoizii, norii, roboţii şi celelalte aiureli fiind doar amintirea unui coşmar.

Discuţia se învîrtea într-un cerc; nici unul nu reuşea să-l convingă pe celălalt de adevărul spuselor lui, în timp ce asistenta îi urmărea prin geamul holului rezervei, încercînd să obţină o legătură telefonică.

– Veniţi cît puteţi de repede! şopti ea în receptor. A călcat, în sfîrşit, pe bec; am totul înregistrat pe bandă. Nu, cu mita nu merge; îl băgăm la decretul 98 din '91... Cum?... Îl convinge pe pacient să facă pe nebunul... Spune că e de pe altă planetă... Sigur că a reuşit operaţia; bolnavul nu susţine că s-ar simţi rău... Totul e fişat şi înregistrat strict... Doctorul?... ar fi o greşeală în plus să susţină că nu a reuşit operaţia; tot sub acelaşi decret ar cădea, mai rău chiar...

Surprinsă, aruncă receptorul şi încercă, fără nici un folos, înjurînd, să deschidă uşa; era mirată, uşa nu fusese atinsă de nimeni.

Prin aburul dinăuntru, văzu cum doctorul şi bolnavul sînt înveliţi într-o plasă filamentoasă şi tîrîţi afară, pe geam, plutind pe deasupra blocurilor. Doctorul privea îngrozit; Ianis, în sacul zburător, îşi pipăia faţa şi muşchii, parcă pentru a vedea dacă este întreg, emiţînd hohote enorme de rîs.

Are dreptate poetul: „A cun anni helderi i en, anni helderi i no...", spuse el cînd fură depuşi pe trotuar şi eliberaţi.

Victor MARTIN

Natură moartă cu lupi şi mere stricate

Ca dintr-o pipă nevăzută noaptea cădea în rotocoale din ce în ce mai dense în jurul său, avea însă miros de lupi şi nu-i plăcea. Îşi puse ochelarii LACF şi-şi programă un miros de mere stricate. Noaptea se împrăştie ca prin farmec şi se izbi de aerul şi lumina sticloasă ale unei dimineţi de noiembrie.

Venind de sus cîteva picături de apă, i se sparseră în cap, udîndu-l. Lui nu-i plăcu zgomotul – asemănător celui făcut de un cioc de corb viu pe o căpăţînă de cal mort (care cum o fi invers, se întrebă) – şi înjură, picăturile nu făceau parte din program. Fir-ar să fie, s-a stricat iarăşi, zise scoţîndu-şi ochelarii.

Picăturile continuau să cadă, iar din faţă îl privea un el identic, cu ochii umflaţi, unde ai fost aseară, îi zise, aşa ceva nu se poate, îşi zise mirîndu-se că această constatare nu-l uimeşte; se sprijini de ceva, în faţă chiuveta cedă, se sprijini de altceva care nu se mai rupse, deschise uşa şi ieşi furios din baie.

Eram în baie, remarcă el în timp ce deschidea fereastra şi striga, minunîndu-se de numărul mare de virgule ce avea să le folosească; opt sute cinşpe, închideţi, bă, dobitocilor, apa.

Se înapoie în baie şi, sub picăturile ce continuau să cadă, puse chiuveta la loc, şterse urmele dezastrului şi, spălîndu-se, observă că din faţă îl privea un el identic, cu un singur ochi, umflat însă, pentru că în dreptul celuilalt oglinda era spartă.

Îşi dădu seama că încerca să se trezească şi nu reuşea. I se părea caraghios să doarmă, el, un om de plastic ce pe o stradă de plastic, între alţi oameni de plastic, plimba într-o dimineaţă de noiembrie, care mirosea puternic a mere stricate, un cîine de carne aflat într-o noapte de martie amirosind a lupi.

Tu de cînd fumezi?

Starea de inconfort psihic nu avu timp să se instaleze prea bine căci o surprinse imediat şi realiză că se întîmplase ceva pe circuite. Ar fi trebuit să gîndească: el, un om de carne, ce pe o stradă de carne, între alţi oameni de carne, plimba într-o dimineaţă de noiembrie, care mirosea puternic a mere stricate, un cîine de plastic aflat într-o noapte de martie amirosind a lupi.

Tu de cînd fumezi?

Observă cu uimire că nu realizase prea mare lucru.

Mai corectă o eroare, strada deveni de plastic şi cîinele de carne şi totul i se păru în regulă.

Îşi aminti apoi că îşi scoase ochelarii LACF, că în jurul său ar fi trebuit să fie, amirosind de lupi, căzînd ca dintr-o pipă nevăzută, o noapte de martie.

M-am ţicnit de-a binelea, se auzi spunîndu-şi; în jurul său lumina şi aerul erau din ce în ce mai sticloase.

Tu de cînd fumezi? auzi pentru a treia oară întrebarea, iar în stînga văzu o bătrînică ce tocmai deschidea pentru a patra oară gura.

– De la optşpe ani, răspunse şi azvîrli cu ciudă ţigara, aproape întreagă ce i se stinsese. Înjură înfundat; nu făcea douăzeci pachetul. Se întrebă de cînd aştepta aici aiurînd o posibilă maşină care să aducă o probabilă şi foarte rară mîncare. Nu-şi aminti, tot tîmpenia aia de vis de astă-noapte e de vină, îşi spuse şi privi în jur.

Coada se întindea departe, pierzîndu-se pe după colţul magazinului, un tebecist îşi scuipa plămînii în bănuţi de sînge pe trotuarul murdar, am un ginere care fuma şi era slab, acum s-a lăsat şi e gras, insistă bătrînica în stînga lui, în dreapta o faţă nerasă se despică şi printre cioturi înnegrite o limbă îngălbenită îi aruncă cîteva cuvinte pe care nu le înţelese, nu judeca pentru că vei fi judecat şi cu ce măsură vei măsura cu aceea vei fi măsurat, îi răspunse el bătrînicii din stînga, o pasăre spinteca cu greu zidul de frig, de deasupra, ghetele rupte frămîntau nervos noroiul, ea este o pasăre singură, eu un om singur, zise fără să-i pese că poetul spusese altfel şi deodată dansul privirilor i se opri brusc, acestea căzură în ochii ei ce-l aţinteau puţin mai în faţă, se simţi cuprins de o căldură stranie ce izvorî dintr-un loc neştiut la interiorului său, vru să strige, nu mai sînt un om singur, întinse mîna, ce nesimţire domnule, zise cineva, dar el nu mai auzi...

... un miros strident de lupi îl loveşte, e noapte, degetele sale întîlnesc alte degete căutînd fremătătoare, le înlănţuie, le trage spre sine, *ea* vine, se caută acum cu tot trupul pînă cînd buzele li se întîlnesc ca din întîmplare.

Acum îi place mirosul de lupi, nu mai contează că frunzele şi luna de deasupra sînt din plastic, unde-i cîinele se surprinde întrebîndu-se, întrebarea îl irită şi el o alungă ca pe o muscă, gurile le sînt acum contopite, simte cum începe să se topească şi să curgă în *ea*, acum sînt amîndoi o pasăre singură – sau un om singur –, pluteşte şi ar vrea ca totul să rămînă aşa, nemişcat, ca într-un tablou, o scenă de vînătoare împietrită pe culoarul întunecat al unui castel medieval.

Deodată ea se smulge din îmbrăţişare, apasă pe ceva, întunericul dispare, mirosul de lupi şi el, dispar şi parcul şi luna, toate erau simulate, gîndeşte el, rămîne numai o lumină difuză care izvorăşte parcă de nicăieri, pentru că el nu vede nici un obiect strălucitor în cameră – dacă aceasta este o cameră – o vede numai pe ea, ochii implorîndu-l tăcut şi o aude zicîndu-i: grăbeşte-te e prima şi ultima noastră noapte de dragoste.

Lumina scade încet, amîndoi se avîntă parcă plutind spre înainte... ultimul lucru pe care-l mai percepu fu zîmbetul ei tremurător, căldura aceea stranie din el spori, iar el vru să strige din nou, nu mai sînt un om singur, şimţi că va înnebuni dacă nu va face aceasta şi se trezi că începe să povestească încet despre cum zeii strînseseră toate relele într-o cutie, iar ultimul dintre cele care a ieşit cînd Pandora a deschis cutia ce-i fusese dată spre păstrare, a fost speranţa, iar *ea* puţin mai în faţă continua să zîmbească tremurător, nu-i adevărat, e bine să speri, îţi cresc aripi, iar el nu, aripile acestea sînt de ceară, şi tebecistul continua să-şi scuipe plămînii în bănuţi de sînge pe trotuar şi pasărea continua să se zbată în zidul de frig de deasupra, iar el observă abia acum că a ajuns în faţă, se aplecă spre stînga şi îi spuse încet bătrînicii, ca pe o taină, acela ce se crede curat să arunce primul cu piatra, unde e faţa nebărbierită din dreapta, se întreabă, din ochii *ei* izvorăşte continuu o chemare misterioasă, el se întoarse să explice unei doamne, da, numai pentru atît am stat la coada aceasta, revine dar în locul *ei* nu mai era decît aerul mirosind greu a tutun, a smîntînă, a sînge, a frig, a noroi şi a mere stricate.

Se gîndi că ar fi trebuit s-o invite şi pe ea, dar nu mai avu timp să-şi amintească la ce, o greaţă puternică îi cuprinse măruntaiele, porni clătinîndu-se spre uşa magazinului, ieşi şi în faţa oamenilor ce îl ocoleau indignaţi vomită, privind cu uimire cum din stomac îi ţîşnesc amestecate bănuţi de sînge, fire de păr, fulgi, gheare de lupi, resturile unui cîine de carne, o ramă de ochelari, noroi...

Ce-i cu tine, ţi-e rău, cineva îl scutură puternic de umeri, este în cameră într-o mînă are plasa, în cealaltă, cules de la intrare un plic ce-i sfîşie nările cu un miros pătrunzător de lupi, ştie şi ce scrie în el, e prima şi ultima noastră noapte de dragoste; e bine să speri, îţi cresc aripi, de undeva de sus picături de apă i se sparg în cap de parcă ar ploua cu ciocuri de corb, de cadavre, nu mai ştie dacă şi-a dat sau nu jos ochelarii LACF, asta nu mai contează însă pentru că se repede la fereastră şi strigă, simte că va înnebuni, dacă nu va face aceasta,opsutecinşpe, închideţi, bă, dobitocilor apa...

Pompilian TOFILESCU

– Ai grijă să nu dai foc la tabără, Birno.
– Adă-mi şi mie o Colo, căpitane. Blondă. 34-22-36.
– Cristoase, numai atît?
– Nu ştii că-mi plac alea mai slăbuţe?

Expresiv, Birno îşi schiţă preferinţa în aer. Zîmbind, Davidson se îndreptă spre hangar, ridicîndu-se cu elicopterul deasupra taberei, privi în jos: cuburi de copii, cărări abia schiţate, poieni prelungi şi presărate cu cioturi şi buturugi, micşorîndu-se toate în vreme ce aparatul se ridica. Putea zări acum verdele pădurilor virgine de pe insula uriaşă, iar dincolo de verdele acela întunecat, smaraldul oceanului, pierzîndu-se în depărtare. Tabăra Smith părea o pată galbenă, un petec pe o uriaşă tapiserie verde.

Traversă strîmtoarea Smith şi terenurile împădurite din nordul Insulei Centrale şi pe la amiază ajunse în Centralville. Semăna cu un oraş, sau aşa i se părea lui după trei luni petrecute în pădure; străzi şi case adevărate care existaseră acolo de la înfiinţarea Coloniei, cu patru ani în urmă. Nu-ţi dădeai seama că, în realitate, era un amărît de orăşel de graniţă pînă cînd nu priveai spre sud, cam la un kilometru depărtare, şi vedeai strălucind, deasupra buturugilor şi aleilor asfaltate, un turn auriu, mai înalt decît oricare altă clădire din Centralville. Nava nu era mare, dar acolo părea imensă. Era însă doar o auxiliară, o navetă, bărcuţa unei corăbii; racheta NAFAL, denumită Schackleton, se afla pe orbită, la o depărtare de o jumătate de milion de kilometri.Naveta era numai o sugestie, doar degetul mic al măreţiei, al puterii, al preciziei de aur care era tehnologia pămînteană a zborului interstelar.

De aceea, pentru o clipă, zărind racheta venită de acasă, ochii lui Davidson se umplură de lacrimi. Nu se ruşina de ele. El era un patriot, aşa se născuse: patriot.

În curînd, umblînd pe străzile orăşelului, începu să zîmbească. Într-adevăr, femeile erau acolo şi-ţi puteai da seama că erau noi venite. Majoritatea purtau fuste strîmte şi lungi, cu pantofi mari, ca nişte galoşi, roşii, purpurii sau aurii, şi cămăşi brodate cu fir de aur sau argint. Se terminase cu zgîitul după sfîrcuri. Moda se schimbase; păcat. Toate aveau părul strîns în sus, dat pesemne cu fixativul acela cleios pe care-l foloseau de obicei. Urît ca naiba, dar cu adevărat o chestie pe care numai femeile şi-o puteau face, şi de aceea era atîţător. Davidson rînji spre o euroafră micuţă şi pieptoasă, cu un coc mai mare decît capul; nu i se răspunse printr-un zîmbet, ci printr-o legănare a şoldurilor care spunea limpede: Hai cu mine, hai cu mine. Nu-i urmă însă invitaţia. Nu încă. Merse la cartierul general din Central - cremene şi plastiplat, 40 de birouri, 10 răcitoare de apă şi un arsenal subteran - şi luă legătura cu Comanda Administraţiei Coloniei Noul Rahiti. Se întîlni cu cîţiva membrii ai echipajului de lansare, lăsă o cerere pentru un pseudorobot descojitor şi hotărî, împreună cu vechiul lui amic, Juju Sereng, să se întîlnească la ora paisprezece în barul „Luau".

Ajunse la bar cu o oră mai devreme, ca să înfulece ceva înainte de a începe cu băutul. Lyubov era şi el acolo, împreună cu doi tipi îmbrăcaţi în uniforma Flotei, pesemne specialişti veniţi cu naveta lui „Shackleton". Davidson nu respecta prea mult Flota - o grămadă de şmecheraşi eleganţi care lăsau Armatei treaba murdară, scîrboasă şi periculoasă de pe planetă; dar gradul era grad, şi oricum era amuzant să-l vezi pe Lyubov purtîndu-se prietenos cu un ofiţer. Gesticula în timp ce vorbea, aşa cum făcea mereu. Trecînd pe lîngă el, Davidson îl bătu pe umăr şi i se adresă:

– Salut, Raj, bătrîne, cum îi păcăleşti?

Trecu mai departe, fără să aştepte strîmbătura, deşi îi părea rău că o pierde. Era extraordinar de caraghios cît de mult îl ura Lyubov. Probabil că tipul era efeminat, ca mulţi intelectuali, şi detesta virilitatea lui Davidson. Oricum, el nu avea să-şi piardă vremea detestîndu-l; nu merita oboseala.

„Luau" servea o friptură minunată de căprioară. Ce-ar fi zis oare cei de pe bătrînul Pamînt, văzînd cum un om mănîncă un kilogram de carne la o masă? Bieţii mîncători de soia! Apoi sosi Juju - aşa cum Davidson sperase în secret - cu crema noilor Fete Colo: două frumuseţi suculente, nu Mirese, ci Personal de Recreere. Deh, vechea Administraţie a Coloniei mai avea încă relaţiile ei! Urmă o după-amiază lungă şi fierbinte.

Zburînd înapoi spre tabără, traversă strîmtoarea Smith, împreună cu soarele tolănit pe un pat uriaş de ceaţă aurie deasupra oceanului. Cîntă şi se legănă în scaunul de pilot. Ţinutul Smith apăru uşor neclar prin ceaţă, iar deasupra taberei se zărea fum, un nor negru, de parcă se azvîrlise ulei în crematoriul de deşeuri. Fumul era atît de gros încît nu putea nici măcar să distingă clădirile. Abia cînd ateriză văzu avionul carbonizat, operele şi hangarul incendiat.

Decolă din nou şi zbură pe deasupra taberei, atît de jos încît ar fi putut să se izbească de conul înalt al crematoriului, singurul rămas în picioare. Restul dispăruseră: gaterul, furnalul, depozitele de cherestea, cartierul general, barăcile, colibele

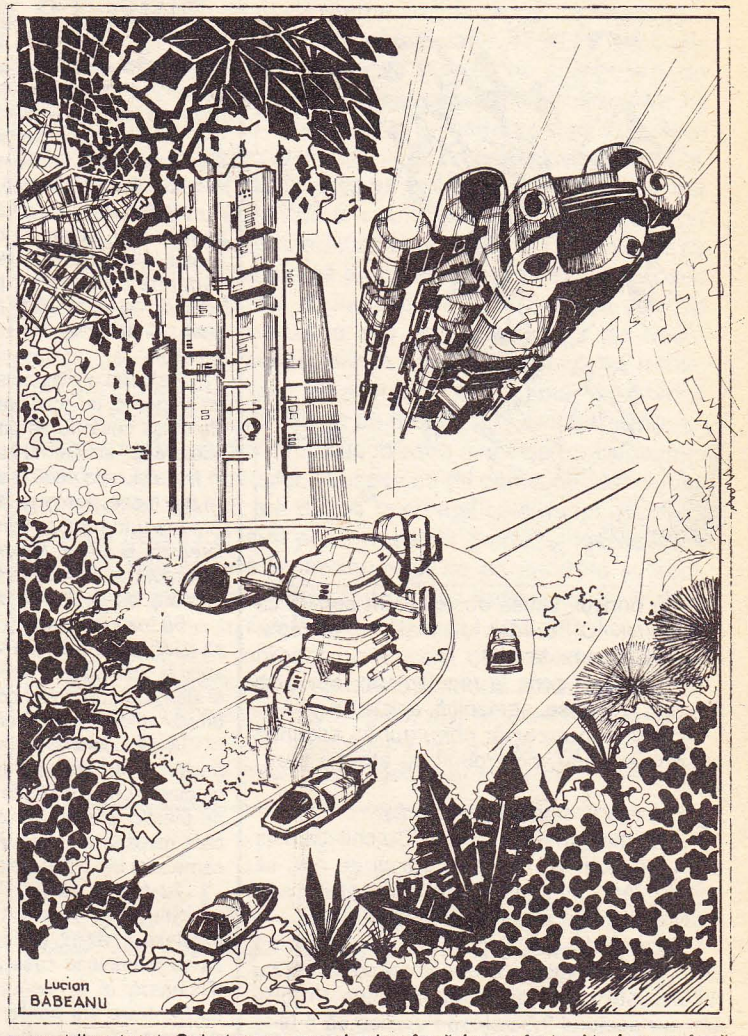

creechilor, totul. Schelete negre şi ruine încă fumegînde. Nu fusese însă un incendiu forestier. Pădurea era tot verde, înapoia ruinelor. Davidson reveni la cîmpul de aterizare, coborî şi căută motocicleta, dar şi ea era un morman negru lîngă ruinele carbonizate şi puturoase ale hangarului. Porni pe cărare, spre tabără. Trecînd pe lîngă ceea ce fusese baraca staţiei de radio, mintea începu iarăşi să-i funcţioneze. Fără cea mai mică ezitare, ieşi de pe potecă, trecînd înapoia barăcii. Acolo se opri. Ascultă.

Nu era nimeni. Linişte absolută. Focul se stinsese demult; fumegau doar grămezile mari de buşteni, roşii şi încinse sub cenuşă şi scrum. Mormanele acelea alungite de cenuşă valoroasă mai mult decît aurul. Totuşi, dintre scheletele negre ale barăcilor şi colibelor nu se înălţa fum; iar prin cenuşă se zăreau oase.

Creierul lui Davidson devenise superactiv şi extrem de logic. Existau două posibilităţi. Prima: un atac din partea altei tabere. Vreun ofiţer din King, sau din Noua Javă înnebunise şi încerca o lovitură la nivel planetar. A doua: o agresiune din afara planetei. Văzuse turnul auriu în docul spaţial din Central. Dar dacă „Shackleton" se hotărîse să acţioneze pe cont propriu, de ce să înceapă cu distrugerea unei tabere mititele, în loc să se repeadă asupra lui Centralville? Nu... trebuia să fie vorba de o invazie, de străini. Vreo rasă necunoscută, sau poate că Cetianii, ori Haimishii se hotărîseră să ocupe coloniile Pămîntului. Nu avusese niciodată încredere în blestemaţii ăia de umanoizi. Treaba de aici o făcuseră pesemne cu o bombă calorică. Forţa invadatoare, cu avioane cu reacţie, transportoare şi navete putea fi ascunsă cu uşurinţă pe o insulă sau recif, oriunde în sectorul sferic SV. Trebuia să se întoarcă la hoper şi să transmită semnalul de alarmă, apoi să încerce o privire în jur, o recunoaştere, ca să poată comunica la Cartierul General opinia lui asupra situaţiei. Atunci auzi glasurile.

Nu erau glasuri omeneşti. Erau mai subţiri, moi şi bolborosite. Străini.

Lăsîndu-se în patru labe înapoia acoperişului din plastic al barăcii, deformat de căldură, ascultă nemişcat.

La cîţiva metri de el, pe potecă, trecură patru creechi. Erau creechi sălbatici, goi, cu excepţia unor centuri largi, din piele, de care atîrnau cuţite şi pungulite. Nici unul nu purta şortul şi gulerul din piele oferite celor îmblînziţi. Voluntarii din tabără fuseseră pesemne incineraţi, o dată cu oamenii.

Ursula K. Le Guin

Lumii îi spunea PĂDURE

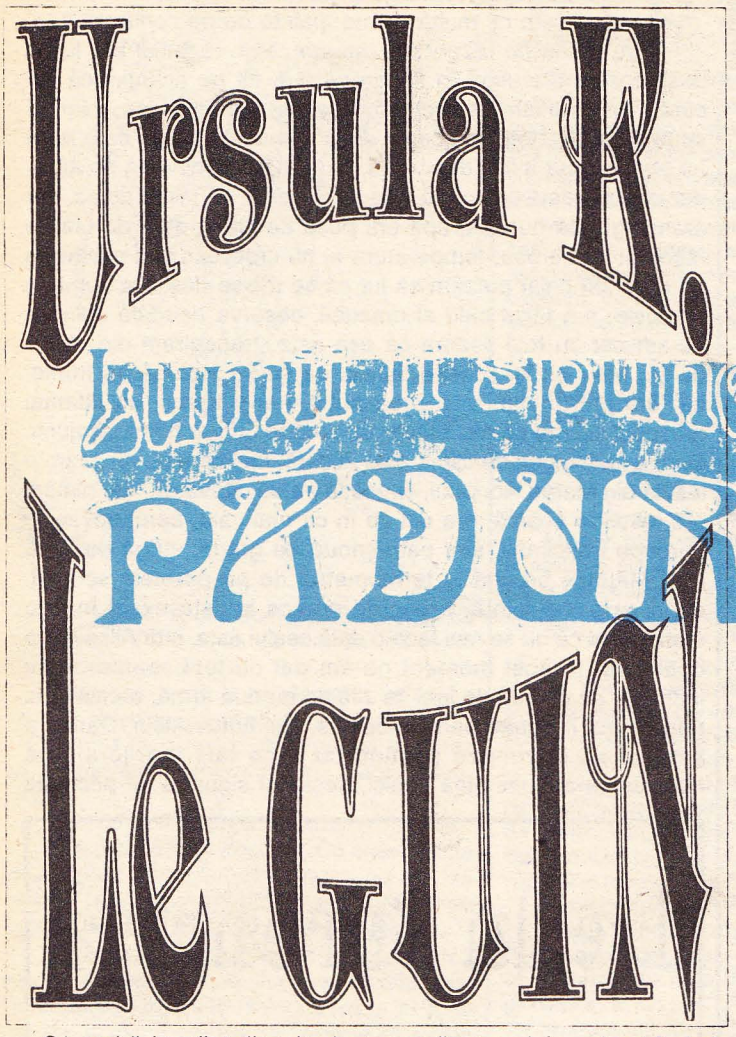

Se opriră imediat dincolo de ascunzătoarea lui, vorbind în bolboroseala lor lentă și Davidson își ținu răsuflarea. Nu voia să fie observat. Ce dracu făceau creechii acolo? Puteau servi doar ca spioni și cercetași pentru invadatori.

În timp ce discutau între ei, unul indică spre sud, se întoarse și Davidson îi zări chipul. Și îl recunoscu. Creechii semănau toți între ei, dar acela era deosebit. Cu mai puțin de un an în urmă, Davidson își lăsase semnătura pe chipul lui. Era cel pe care-l lovise damblaua și-l atacase în Central, ucigașul, amicul lui Lyubov. Ce dracu căuta acolo?

Mintea lui Davidson făcu clic!; cu reacțiile rapide ca totdeauna, se ridică brusc, înalt, tăcut, cu arma în mînă.

– Voi, creechilor! Stați așa! Rămîneți pe loc! Nici o mișcare!

Glasul lui șuiera ca un bici. Cele patru creaturi mici și verzui încremeniră. Cel cu fața zdrobită îl privi peste ruinele negre cu niște ochi mari și goi, în care nu strălucea nici o luminiță.

– Acum răspundeți-mi... Cine-a pus focul ăsta?

Nici un răspuns.

– Răspundeți, iute-iute! Nu răspundeți, ard pe unul, apoi unul, încă unul, înțelegeți? Focul... cine l-a pornit?

– Noi am ars tabăra, căpitane Davidson, răspunse cel din Central cu un glas ciudat de blînd, care îi reamintea lui Davidson de un om. Oamenii au murit cu toții, continuă el.

– Voi ați ars-o... ce vrei să spui?

Nu știa de ce, însă nu-și amintea numele Brăzdatului.

– Aici au fost două sute de oameni. Nouăzeci de sclavi din poporul meu. Din pădure au venit nouă sute din poporul meu. La început, i-am ucis pe oameni în locul din pădure unde tăiau copaci, apoi i-am ucis pe restul aici, în vreme ce casele ardeau. Credeam că ai fost omorît. Mă bucur să te văd, căpitane Davidson.

Totul era o nebunie și, desigur, o minciună. Nu-i putuseră ucide pe toți. Ok, Birno, Van Stern și restul... două sute de bărbați, unii dintre ei trebuie să fi scăpat. Creechii nu aveau decît arcuri și săgeți. Oricum, n-ar fi putut face așa ceva. Creechii nu se luptau, nu ucideau, nu aveau războaie. Erau o specie non-agresivă, adică niște oițe cuminți. Nu răspundeau prin luptă. Ce dracu, era sigur că nu puteau masacra două sute de oameni dintr-o mișcare. Era o nebunie. Tăcerea, izul de fum în lumina caldă a amurgului, fețele de un verzui deschis care-l priveau cu ochi neclintiți, toate se completau într-un nimic, într-un vis nebunesc, un coșmar.

– Cine-a făcut asta în numele vostru?

– Nouă sute din poporul meu, răspunse Brăzdatul cu nenorocita aia de imitație de voce umană.

– Nu, așa ceva nu. Cine-au fost? Pe cine acoperiți? Cine v-a spus ce să faceți?

– Soția mea.

Davidson înțelese abia în clipa aceea scopul vorbăriei creaturii, totuși sărise spre el atît de mlădios, și puțin pieziș, încît greși ținta și focul arse numai un braț, sau umăr, în loc să lovească între ochi. În clipa următoare, creechul era peste el, doar pe jumătate ca înălțime și greutate, dar trîntindu-l, deoarece se bazase pe armă fără să se aștepte la un atac. Brațele creechului erau subțiri și tari, cu o blană aspră sub mîinile lui, și, în timp ce se lupta cu el, ființa cîntă.

Davidson stătea întins pe spate, țintuit și dezarmat. Îl priveau patru boturi verzi. Brăzdatul continua să cînte, un bolborosit lipsit de respirație, care avea însă o melodie. Ceilalți trei ascultau și rînjeau, arătîndu-și dinții albi. Niciodată nu văzuse un creeche zîmbind. Niciodată nu privise de jos fața unui creeche. Întotdeauna, de deasupra. Din vîrf. Încercă să nu se zbată deoarece, pentru moment, era o irosire zadarnică de forțe. Deși micuți, aveau mai multe brațe decît el, iar Brăzdatul îi luase și arma. Davidson simțea însă o greață, o scîrbă ce-i zgîlțîia trupul, cutremurîndu-l în ciuda voinței lui. Mîinile mici îl răstigneau fără efort, iar chipurile verzui rînjeau deasupra.

Brăzdatul termină de cîntat. Îngenunche pe pieptul lui Davidson, ținînd într-o mînă un cuțit, iar în cealaltă arma.

– Nu poți cînta, căpitane Davidson, așa este? Ei bine, atunci poți să fugi la hoperul tău, să zbori și să-i raportezi colonelului din Central că locul acesta este ars, iar oamenii uciși.

Blana de pe brațul lui drept era năclăită în sînge, la fel de roșu ca și sîngele omenesc, iar cuțitul tremura în laba verde. Chipul ascuțit și brăzdat îl privi de aproape pe Davidson și bărbatul putu zări lumina stranie care ardea în ochii negri precum cărbunele. Glasul continua să fie moale și scăzut.

Îl lăsară să plece.

Se ridică încet, încă amețit de căzătură. Creechii se îndepărtaseră acum de el, știind că omul avea alonja de două ori mai mare decît a lor; dar Brăzdatul nu era singurul înarmat, o a doua armă era îndreptată către pîntecele lui Davidson. Cel care o ținea era Ben. Propriul său creeche, Ben, dobitocul bătrîn și cenușiu, arătînd la fel de idiot ca întotdeauna, însă cu o armă în mînă.

Este greu să te întorci cu spatele la două arme, dar Davidson reuși să o facă și se îndreptă către cîmp.

Înapoia lui, un glas rosti ceva, vreun cuvînt creeche, ascuțit și tare. Un altul spuse:

– Grăbește-te, iute-iute! și apoi se auzi un sunet ciudat ca un ciripit de pasăre, care era pesemne rîsul creechilor.

Un foc de armă țiui pe potecă pe lîngă el, Cristoase, nu era cinstit, ei aveau arme, pe cînd el nu. Începu să alerge. Putea fugi mai repede decît oricare creeche. Nu știau să tragă cu arma.

– Fugi, răsună de departe glasul cel potolit.

Era Brăzdatul... Selver, așa-l chema. Ei îi spuseseră Sam, pînă cînd Lyubov îl oprise pe Davidson să-i dea lecția pe care o merita și făcuse din el un căței, iar apoi îi ziseseră Selver. Cristoase, ce era asta, un coșmar... Alerga. Sîngele îi bubuia în urechi. Alerga prin amurgul auriu și fumuriu. Lîngă potecă era un trup, nici nu-l zărise pînă atunci. Nu era carbonizat, părea un balon alb, dezumflat. Avea ochi albaștri și holbați. Nu îndrăzniseră să-l ucidă pe el, pe Davidson. Nu mai trăseseră în el a doua oară. Era imposibil. Nu-l puteau ucide. Apăru și hoperul, protector și strălucitor, și plonjă în scaun, decolînd înainte ca vreun creeche să mai încerce ceva. Palmele îi tremurau, dar nu cine știe ce, doar din cauza șocului. Nu-l puteau ucide. Ocoli dealul, apoi reveni rapid și razant, căutîndu-i pe cei patru creechi. Nu se zărea însă nici o mișcare în ruinele întunecate ale taberei.

Dimineața, acolo existase o tabără. Două sute de bărbați. Cu cîteva clipe în urmă, tot acolo, stătuseră patru creechi. Nu visase. Nu putuseră dispărea. Erau pe acolo, se ascundeau. Armă mitraliera din botul hoperului și ciurui pămîntul ars, găurind frunzele verzi ale pădurii, zdrobind oasele calcinate și trupurile oamenilor săi, mașinăriile distruse și cioturile albe și putrezite, întorcîndu-se iarăși, și iarăși, pînă cînd termină muniția, iar arma se opri din spasme.

(va urma)

Traducerea Mihai Dan PAVELESCU

PE...SIMISTA

„... în casa familiei Donsy, pisica siameză a doamnei Hamilton, bucătăreasa, a născut trei pisoi. Doi dintre ei foarte drăgălaşi, despre ultimul neputîndu-se spune însă că ar fi semănat prea mult cu Matahari (pisica), care după ce îşi reveni, încercînd să privească la ceea ce procrease împreună cu motanul vecinilor, făcu o criză de isterie şi sări prin fereastra închisă. Bucătăreasa nu se putu ocupa de rănile graţioasei sale pisici, întrucît aceasta decedă în condiţii cel puţin misterioase, înnecîndu-se în butoiul cu apă de ploaie din faţa bucătăriei, deşi ştia să înoate în urma nenumăratelor lecţii luate de la Donsy junior. Dar dînsa, neştiind că decesul a fost provocat de o mînă criminală, acuză instantaneu pisoiul ce semăna cu un elefant în miniatură (mai puţin trompa) şi se îndreptă spre el cu intenţia de a-l trimite direct după mamă-sa. Inima să bătrînă cedă însă (nu vă gîndiţi la infarct) şi cruţă viaţa micului monstru, care nu era decît un biet orfan.

Au urmat apoi momente grele pentru bucătăreasa familiei Donsy. Ora la care corpurile astrale ale pisoilor aveau să se deplaseze încet spre Nirvana, se apropia cu repeziciune, căci mama lor adoptivă, neavînd niciodată copii, nu ştia cum se desfăşoară actul alăptării. După cîteva momente de meditaţie Zen, aceasta hotărî (deşi era una dintre fanii înrăiţi a FBI-ului) să pună la cale o răpire. Dar de la cine să „împrumute" ea o pisică lăuză? Hotărîrea era luată şi nu mai putea da înapoi. Cu o viteză ameţitoare pentru îmbătrînitele-i articulaţii, se îmbrăcă şi începu să alerge grăbită şi... despletită şi... înnebunită şi... nestăvilită decît de pragul unei uşi de care cu deosebită eleganţă se împiedică, rămase pentru cîteva momente într-o poziţie cel puţin nefirească (dar asta nu înainte de a se rostogoli pe cele 35 de trepte care duceau în grădină).

Nu voi mai insita acum asupra incursiunilor făcute prin curţile vecinilor, cert este că mult dorita patrupedă a răsărit în calea ei chiar în mijlocul unei intersecţii. Cu mult entuziasm şi vibrantă mîndrie patriotică, doamna Hamilton s-a năpustit hulpav asupra nevinovatei făpturi, asemenI stăpînei sale cînd a ajutat-o pe Matahari să se înece. Puţin a lipsit însă ca cele două să nu sfîrşească sub roţile Rollsului cu care Gigi, lăptarul cartierului, gonea după o pi... dar să nu divagăm.

Pînă la urmă, după mai multe peripeţii, s-a ajuns cu bine acasă, unde cu toate insistenţele, netrebnica fiinţă a refuzat categoric să hrănească cei trei pisoi, transmiţînd acestora telepatic: „N-aveţi decît să vă cumpăraţi cîte o pungă cu aurolac". Perspectivele fiind sumbre, s-a procedat ca într-un film horror văzut cu cîteva zile înainte, după cum urmează: s-a legat una bucată picior spate de ţeava caloriferului, a doua bucată de picior spate păţind aproape la fel, dar intrînd în contact cu robinetul de apă caldă (oricum defect). Din lipsă de sfoară, scenariul a fost abandonat din acest loc, picioarele din faţă fiind imobilizate cu maşina de călcat.

În aceste condiţii deosebit de vitrege au crescut cei trei motani. Doi dintre ei s-au dezvoltat cît se poate de normal, la al treilea crescîndu-i numai urechile. Venise vara şi casa era acum mult mai liniştită, de cînd aici locuia numai doamna Hamilton împreună cu motanii săi. Membrii familiei Donsy muriseră de curiozitate. Nu ştiau ce face bucătăreasa lor toată ziua în beci. Şi pînă la urmă, au intrat cu toţii acolo... pentru ultima dată.

Acum, de cînd cu noii stăpîni, vila era înconjurată de mister. Rareori vecinii mai auzeau cîte un foşnet de pe terasă, ca un filfîit de aripi. Erau urechile motanului Ucsedab, care reprezentau un ventilator ideal pentru binefăcătoarea sa. Şi nu consuma nici energie electrică. E drept că pentru dimensiunile lui mînca prea mult, dar asta nu putea fi o problemă, în beci găsea întotdeauna carne proaspătă adusă de fraţiorii lui. Era mort după copiii nesupravegheaţi şi beţivii rămaşi noaptea prin parcuri – aveau ăştia o carne fragedă...

Aceste clipe de linişte au fost totuşi întrerupte de un eveniment neaşteptat cînd Ucsedab realiză că, de fapt, el nu era el. Într-o noapte, un fulger de lumină spirituală îl făcu să-şi cunoască viaţa anterioară, amintindu-şi că, înainte de a se reîncarna în acest trup de... să-i spunem totuşi motan, a fost unul dintre capii mafiei din Raa, fost oraş penitenciar al planetei Flaro, cunoscută şi de noi din maiestoasa raclamă a programelor holografice: „Dac-apeşi cu vrednicie,

Imposibil să nu scrie"

Flaro S.A.

(Studioul care a realizat reclama este acelaşi care a făcut şi clipul pentru răzătoarea cu nume de secretar general al NATO).

De-acum Ucsedab deveni foarte melancolic şi nemaifolosindu-şi urechile ca ventilator, căzu în disgraţia stăpînei. Nimic nu putea însă să-l împiedice de la a-şi aminti cu nostalgie vremurile cînd, copil fiind, a inventat „sfredelinditorul de pereţi", cu ajutorul căruia i-a ajutat pe cei ce NU doreau să primească ajutor la dărîmarea propriilor case.

Avea încă vie în minte clipa în care casa lor, ultima din cartier, se prăbuşea suav, nu înainte însă ca tatăl său să fi intrat înăuntru. Puternic impresionată de eveniment, mama îi fu internată într-o instituţie în care culoarea predominantă era albul. Cămăşile de forţă roz bombon.

– Deştepta...rea! Astăzi, sufletele voastre vor fi chinuite pentru păcatele pămînteşti, după cum urmează: hoţii în sectorul A-3, al gropilor cu catran; criminalii la H-8 în butoaiele cu smoală...

Cel puţin bine că astăzi îmi va fi cald. Întotdeauna am preferat smoala.

Marian IRIMIA

De la fereastră

Insula era pustie, nu se afla decît casa noastră acolo, ne refugiasem cu multă vreme înainte de pe continent pentru a uita de război dar, surprinzător, războiul era lucrul despre care discutam în fiecare zi fără să ne amintim că din cauza lui ne aflăm în acel loc, în acest loc aş putea chiar să spun şi, ciudat, totul a început de la un banal ceai pe care Alice l-a pus la făcut într-o dimineaţă, ca în orice dimineaţă de altfel, dar de data asta ceaiul nu voia să se facă, nu ştiam de ce, dar eram sigur că nu voia, apa era pusă de vreun sfert de oră pe reşou şi nu fierbea, temperatura ei nu crescuse nici măcar cu un grad, ba chiar puteam să jur că se răcise deşi era numai o impresie, s-a făcut cald al dracului, observa deodată Jolly, şi ne-am dat cu toţii seama că aşa este, transpiram din abundenţă, Maurice îşi scoase batista ca să se şteargă pe frunte, dar era prea puţin, mult prea puţin, i-ar fi trebuit un ditamai prosopul şi cred că nici măcar un prosop nu i-ar fi fost deajuns, Darina se plîngea de clima asta idioată, mai bine nu alegeam o insulă din Marea Nordului, spusese ea de cîteva ori, dar nimeni n-o luase în seamă, era din ce în ce mai cald, aerul devenise aproape irespirabil, sînt patruşnouă de grade, strigă deodată Nat, Maurice se uită la termometrul de pe peretele scorojit, după care încuviinţă, aruncînd nervos batista exact în faţa mea, păcat că nu se mai face o dată ceaiul ăsta, oftă Alice într-o doară, iar în acel moment ne-am dat cu toţii seama ce se întîmplă, se vorbea de luni de zile de o nouă armă, oamenii de rînd ca noi îi ziceau bandamoebius, alţii butelieklein, Darina a început să lăcrimeze şoptind cu voce fals îngrijorată că războiul ne-a ajuns pînă şi aici, deşi sînt sigur că nu pricepea mai nimic, Jolly însă a fost cel mai calm, a sărit sprinten şi a luat ibricul de pe reşou, pentru ca imediat să vedem mercurul termometrului de cameră coborînd destul de lent, dar coborînd totuşi, patruşopt, patruşcinci, treişnouă, vă daţi seama, a întrebat îngîndurat Nat, vă daţi seama ce se întîmplă, da, a răspuns Alice, bucuroasă că a înţeles şi ea ceva, se face ceaiul, precis se face ceaiul, dar noi toţi ceilalţi am ştiut că nu despre asta e vorba, ne-am repezit cu toţii la fereastră şi am privit afară, nu se mai vedea de loc verdeaţă, totul era roşu, un roşu murdar, un roşu care pulsa, ca o inimă, ca sîngele prin artere, un roşu pe care-l simţeai că trăieşte şi-am înţeles că acolo sîntem noi cinci, cinci oameni, fiinţe, întoarse pe dos ca o mănuşă, deformaţi, gigantici, contopiţi într-un singur trup, Doamne, ce s-o fi întîmplînd în oraşe exclama Maurice, bănuiam că acolo corpuri uriaşe se striveau unul pe altul din cauza aglomeraţiei, oamenii erau propriii lor prizonieri, că şi noi, desigur, ne speriasem cu toţii, să ieşim din încăperea asta, ţipă deodată Darina, să evadăm, să evadăm şi o luă la fugă spre uşă, iar noi eram atît de îngroziţi încît ne-am luat după mintea ei de gîscă şi am urmat-o fără să ne gîndim că afară aveam să ne răsucim nu ştiu cum, nu ştiu de ce, să ne contopim într-un singur trup ce a umplut toată insula, chiar a şi dat un pic pe dinafară, căci de atunci picioarele Alicei, dacă le mai pot spune picioare, se bălă cesc în valurile oceanului, iar noi toţi privim cu un singur ochi prin ferestrele casei şi ne vedem înăuntru tot pe noi, pe ceilalţi.

Sorin FRANCISC

MATELOTUL

– ... Păi, dacă mă rugaţi aşa de tare, am să vă povestesc şi domniilor voastre păţania mea, chiar dacă am mai povestit-o de multe ori pînă acum. Toţi care vin în vizită pe la mine mă roagă să le-o spun, şi eu le-o spun că, de ce să mint, şi mie a început să-mi placă a povesti. Apoi, numai să mă păsuiţi olecuţă să-mi aprind şi eu pîrdalnica aista de lulea, şi uite-acuşa vă zice bătrînul Baskerton isprava lui.

După cîteva minute bătrînelul se aşează înapoi în fotoliu, pufăind din luleaua lui veche. Îşi pieptănă gînditor cu degetele barba deasă şi colilie şi, privind printre gene flăcările căminului ce mistuiau un butuc, începu să-şi depene amintirile.

– Asta s-a întîmplat acu vreo douăzeci de ani după socotelile mele, dar nu pot să pun gîtul de n-o fi mai mult. Afurisitul ăsta de cap a început să mă lase de rîsul lumii de la o vreme. Pe vremea aia navigam la tropice pe corabia „Wild Swan", o navă tare bună de drum, cu greement de barc şi cocă de clipper. Aveam un căpitan cam afurisit, Jefferson îl chema, căruia i se suise la cap că stătuse şi el pe dunetă de cîteva ori alături de Cook, pe „Resolution", în vremea cînd era un amărît de locotenent. Acum ne făcea nouă zile fripte, şi tare îl mai cîrtea şi-l afurisea echipajul, cînd se aduna în alivei, căci nu îşi găsise vreodată drum spre inimile noastre. Şi multă dreptate de cîrtire aveam cu toţii, căci omul ce ne era căpitan nu mai prididea cu osîndele. La cea mai mică greşeală împărţea în dreapta şi-n stînga pedepse cu carcera şi biciul, iar mesele ne erau neîndestulătoare şi bucatele stricate. Şi ce poftă mai ai să te caţeri în arboradă sau să împingi la cabestan, cînd burta ţi-i goală şi inima obidită?

În cîinoşenia lui, l-a biciuit odată chiar şi pe secundul său, Van der Chreist, un olandez blînd şi cu dragoste de semeni. L-a priponit ca pe o vită de sarturile artimon şi l-a lovit cu o curea pînă aproape că l-a lăsat fără de simţire pe bietul om, şi asta numai pentru că a cutezat a lua partea unui matelot tinerel şi cam neîndemînatec.

Ei, astă mîrşăvie a fost picurul care ne-a semeţit mînia. După ce Van der Chreist s-a pus pe picioare, înarmaţi unii cu cavile de matisit, alţii cu cuţite de velar, am năvălit peste căpitan, care lenevea în cabină, jucînd cărţi cu cei doi ofiţeri ai săi. I-am legat în saule şi i-am slobozit într-o barcă pe necuprinsul mării, lăsîndu-i să se descurce cum or putea pînă la cel mai apropiat ţărm. Dar nici în acele momente de spaimă pentru el, cînd viaţa vădit îi era primejduită, netrebnicul de căpitan nu s-a pocăit, necum să arate căinţă. În timp ce barca se dezlipea de coca noastră şi noi ne depărtam, ne împroşca cu cele mai diavoleşti sudalme, blestemîndu-ne să nu mai ajungem nicicînd la vreun liman.

Însă bucuria noastră că am scăpat de acel tiran era prea mare ca să mai luăm în seamă aşa ceva. Am întins toate pînzele în foarfecă, am pus aripile în amîndouă bordurile şi, ca o mîndreţe de lebădă corabia noastră se îndreptă către nord.

N-aveam alt gînd decît să ne întoarcem în ţară, să predăm caricul navlositorului şi să ne pierdem urma în alte părţi, după ce aveam să distrugem orice act care ne-ar fi dat de gol că am fost la bord. Dar ne aflam la mai bine de 100 de mile de coastele insulei Curacao, aşa că pînă la Charleston mai aveam de mers cu duiumul.

A doua zi, briza molcomă ce ne mîna din pupa s-a ridicat aşa de tare că a trebuit să strîngem rîndunicile şi zburătorii, şi gabierii să-i lăsăm la ultima terţarolă, iar pînă seara ne-a podidit o drăguţă de furtună, bat-o pustia, că toată noaptea n-am avut răgaz nici cît ai scăpăra un foc.

Da' ce spun eu toată noaptea. Abia a treia zi de dimineaţă s-a mai potolit urgia şi am putut aţipi şi noi o clipită, ba chiar, spre prînz, a dat Dumnezeu şi un pic de soare, de a putut noul nostru căpitan să ia înălţimea şi să facă punctul. Mersesem, nu glumă, şi nu făcusem în aste două zile, ajutaţi, ce-i drept, şi de vîntul ce ne împinsese priincios la capă, mai bine de 400 de mile, de trecusem de insula Puerto Rico, ajungînd taman dincolo de Antilele Mari, în Marea Sargasselor.

Multă bucurie a fost pe noi, la bordul lui „Wild Swan", cînd am văzut cu cîtă repejune ne apropiam de locurile noastre de obîrşie, şi cu totul altminteri ne dădea inima ghes la muncă, ştiind că nedreptăţile au contenit. Cine putea şti ce avea să se întîmple nu mai tîrziu de a doua zi?

Bătrînul matroz se opri să-şi scuture de vatra căminului pipa stinsă şi, după ce o demontă şi o suflă cu putere, ca să o desfunde de scrum, o vîrî în buzunarul jiletcii sale vechi şi îşi urmă povestea.

– ... Abia ieşisem, preţ de vreo cîteva zeci de mile în Sargasse şi pusesem cap-compas nord la nord-est, cînd gabierul de veghe strigă din cuibul lui cum că în prova se zăreşte ceva ca un vălătuc mare de ceaţă deasupra mării. Noi ne-am mirat, că ce să caute ceaţă pe mare în toiul verii, îndeosebi că în ziua aia era senin ca sticla şi o zăpuşeală de cuptor. Ba, am şi cîrtit bietul om cum că ar fi băut, şi alte vorbe care le scornesc oamenii cînd vor să-şi rîdă de unul de-al lor. Dar Van der Chreist s-a cocoţat iute pînă la cruceta trinchetului şi de acolo a privit cu ocheanul în zare, iar cînd a coborît a zis că aşa e, se vede ceva neguros acolo, în faţă.

Am continuat să navigăm în aceeaşi direcţie, fără să ne scapere vreunuia prin minte cam ce ar putea fi cu ceaţa aceea, şi nici Van der Chreist nu s-a dumerit cum vine treaba. Pînă la urmă, am zis cu toţii că ăsta e semn că iar se strică vremea, şi ne-am căţărat în arboradă ca să mai reducem pînzele.

Şi ne-am strîns pe urmă cu toţii pe teugă, gata să filăm şcotele la comandă, dar eram cu ochii aţintiţi în zare, să vedem ce-i cu ceaţa aia. Ei, şi cum vă povesteam, nu mai facem multă cale şi ajungem. Şi dintr-o dată s-a făcut întuneric şi frig, iar noi am intrat într-o umezeală aşa de lipicioasă că parcă negura era făcută din bale de peşte. Nu era lucru curat acolo, asta era vădit, că nici zgomotele nu se mai auzeau ca lumea, parcă aveam cîlţi în urechi cu toţii.

Şi am mers noi aşa, cale de vreo juma' de ceas, pînă cînd, fără veste am ieşit deodată la lumină, iar negura aia se dădu îndărăt, de făcu aşa, ca un ocol de vite în jurul nostru, iar noi eram taman în mijlocul ocolului, şi zău dacă ne simţeam la largul nostru.

În jur, marea se făcuse albă şi uleioasă, de ziceai Doamne, ce-i asta?, iar, pe deasupra, „Wild Swan" începuse să-şi mărească pescajul, de parcă se scufunda. Am vrut să facem cale-ntoarsă, dar nu mai aveam pic de vînt în pînze, parcă nimerisem pe fundul unei oale, iar marea era ca oglinda, doar nişte băşicuţe ce se tot spărgeau pe luciul ei.

Ne-am speriat tare rău atuncea, toţi, cum stăteam aşa în apa aia ca laptele care fierbe, înconjuraţi de inelul ăla de ceaţă, în corabia pe care parcă o trăgeau demonii în apă, încet-încet. La porunca lui Van der Chreist am coborît iute cu toţii în bărci, şi am vîslit din răsputeri, ca să ne vedem odată ieşiţi de acolo. Tare mîhniţi eram cu toţii de întîmplarea asta... Şi, cînd am ieşit din vălătucii ăia, am văzut cu spaima în suflete că cerul nu mai era cerul ştiut de noi... Acum... aveam deasupra... un cer... verde...

Bătrînelul începu să moţăie dar tresări şi, mustăcind, zîmbi încurcat.

– Eh, şi înainte mult nu mai e de spus. Am mers noi în bărcile noastre vreun sfert de ceas pe lîngă negura aceea înfricoşaţi, neavînd curaj nici să ne întoarcem la corabie şi nici să plecăm mai departe, pînă cînd ceaţa s-a topit deodată în văzduh, cerul s-a albăstrit aşa cum îl ştiam noi, iar acolo unde, după socotelile noastre, trebuia s-o zărim pe „Wild Swan", n-am mai văzut nimic. Ne-am gîndit că s-a scufundat, că vîntul n-avea cum s-o ia, şi am deznădăjduit cu toţii atuncea, că păream, tare bătuţi de soartă.

Iar mai tîrziu, cum stăteam pieriţi acolo, a apărut acel vas ciudat, care ne-a luat pe toţi la bordul lui. Şi înăuntru erau nişte oameni aşa, ca domniile voastre, numai că nouă ni se păreau tare de spaimă pe atunci ochii şi gurile 'mneavoastră, care sînt mai mari ca ale noastre. Şi nici n-aveţi păr, nu vă fie cu supărare vorba mea, ci numai pielea asta lucioasă, ca de şopîrlă. Noi am crezut că am murit şi am ajuns în iad, că aşa se credea în lumea noastră, da' oamenii ăia ne-au povestit mai tîrziu că nu a murit nimeni, numai că s-a-ntîmplat o regretabelă iroare, aşa ziceau, că am nimerit taman în mijlocul unei esperenţe şi se-ntîmplase nu-ş' ce cu timpul, care ar fi ca un copac, cică, şi noi am sărit de pe o ramură pe alta, trecînd din greşeală printr-o poartă făcută de ei,

Dar ne-au lăsat pînă la urmă să stăm aici, şi ne-am făcut toţi case pe gratis, ca la noi în Florida, numa' că, vedeţi 'mneavoastră, toţi s-au prăpădit pînă acum de dorul căminelor lor bune, de dincolo. Eu ce-am fost mai norocos, dar este numa' pentru că n-am avut niciodată vreo rubedenie.

Restul istorisirii se pierdu într-o bolboroseală care se stinse şi ea cînd bătrînul îşi lăsă de tot bărbia în piept, adormind în fotoliu, în faţa căminului.

Vizitatorii săi, mulţumiţi de cele văzute şi auzite, îşi demontară micile traducătoare şi părăsiră salonul ciudat, locuit de unicul mamifer evoluat care trăia în lumea lor. Picioarele lor reptiliene călcau fără zgomot pe podeaua ornamentată cu mozaicuri în stil victorian, un stil care, în acea ramură temporală, nu avea să apară niciodată sub soare.

Dan GEORGESCU

Dănuţ IVĂNESCU

Moartea-n roz

Miezul nopţii a trecut mai mult ca sigur. Ora fricii e undeva în urmă. Nu şi pentru tine însă.Nu şi pentru tine. Te trezeşti năclăit. Otreapă sleită în propriile-i secreţii. Îţi filfîie încă în urechi nenorocita de bufniţă albă. O visezi de la un timp noapte de noapte, în serial. Ca şi pe inorogul care-ţi sparge ochiul. Întotdeauna stîngul. Nu simţi durere. Doar o zeamă albă îţi arde obrazul şi aştepţi tremurînd ca o piftie, gata-gata să-ţi umpli nădragii, a doua împunsătură. Nu vine. Nu vine, pentru că te trezeşti, iar întîmplarea îşi pierde importanţa. Numai amintirea fricii te face să urlii. Nu ştii dacă doar în tine şi n-are cine să te lămurească. Eşti singur, ce mai încoace şi-ncolo! Celelalte otrepe sînt departe. Semenii tăi viermuiesc la sute de mile de-aici. Semenii tăi? He-he! Asta ţi-au băgat-o-n cap de mic. Plodul mucos înghiţea orice, pe nemestecate. Nişte păduchioşi imbecili, asta sînt! Gaber, cu ţeasta aia ţuguiată doldora de muieri despuiate şi rîgîind porceşte, semenul tău? Haida-de, iepuraş! Bălosul de Sven, boşorogul ăla obsedat de tabieturile lui cretine, de parcă ar fi la Hamburg?

Clarke, „şeful", cu gura puţind ca o hazna? Ce să mai vorbim!

Oricum adunarea de maghernițe, botezată pompos BAZA sau chiar „MICA TERRĂ", e dincolo de junglă. Ca şi cum n-ar fi, îndrăznesc s-o spun! A cam trecut vremea cînd simpla ei existenţă, acolo undeva, te liniştea. Oarecum.

Sugi un rom şi corpul ţi se mai destinde. „Bravo lui!, răcneşti de te ustură gîtul. Viaţă lungă hoitului meu! Să trăieşti 999 de ani Lionel Garmendia! Decît o mie chinuiţi, mai bine 999 fericiţi!" Aşa spunea Gutre ierta-l-ar Al de Sus, dac-o binevoi. Şi mai spunea tîmpitul că singurătatea înseamnă libertate. Avorton împuţit! Bine c-a crăpat de tînăr. Înecat ca un dobitoc. Cînd l-au pescuit arăta ca o mîţă borţoasă. E mirific să te gîndeşti că alţii au crăpat înaintea ta, iar tu continui să respiri, îndopi burta cu haleală, scuipi în ce direcţie vrei, şi tot aşa. Trăieşti adicătelea, nu?

Gata cu gîndîtul de azi! Ce-i mult strică! „Şi ce-i puţin n-ajunge!", ar fi adăugat Gutre. Cretin, ce mai! „Hai la muncă, hoitule!, ragi din nou, mai domolit. Soarbe o cafea şi-un stimulator ca să te ţii pe beţe şi dă-i drumul!" Au ştiut căpoşii de la COMO ce să-ţi vîre în traistă.

Salţi hîrbul de la sol şi porneşti spre careul H18. Încă şase de cartografiat şi vira pe Pămînt! Or să te umple de bani, băşca o femeie. Una reală, de consum redus, pentru belferi. Premiu de consolare.

Dacă o să mai ştii s-o foloseşti după anii pierduţi în cloaca asta numită Chlorella. Dar nu-i nimic. Îţi dau băieţii şi reviste cu poze. He-he! Tu să poţi, să mai poţi, că restul vine de la sine. Speri.

Dar ce faci, puiule? H18 nu-i în direcţia asta! Ai luat-o razna? Sau... Lionel Garmendia, te-ai gîndit numai puţin şi ţi s-a şi făcut dor! Pînă la urmă dacă asta vrei... Du-te, ce mare scofală!

Vezi deja derulîndu-se sub „fusta" aeroglisorului încîlceala năucitor de colorată a junglei. Roşu, verde, albastru, îţi pocneşte scăfîrlia, ce mai! Iar de jur împrejur lepidopşii. Din cînd în cînd cîte o aripă tremurîndă se frînge de carlingă. Să striveşti frumosul e o plăcere uneori. Te bucuri. Mai ales că ştii. O clipă doar, o nenorocită de clipă, să-şi lipească arătările scîrboasele de trompe de şoricitul tău şi ţi-ai lăsat oasele pe aici. Lustruite gata.

Mai tragi o duşcă şi hopa-hop! Carlinga începe dintr-o dată să se-nvîrtă ca besmetică. Zăreşti alarma pîlpîind. Simţi că-ţi pocneşte corpul din toate cusăturile. Capul vîjîie, s-a tăiat răsuflarea. Tu-ţi... Eject, dobitocule! Eject!

*

Roz şi galben şi albastru. „Gazonul" de pe Chlorella îţi împinge stomacul în gît, nu altal Mai ales cînd culorile încep să se amestece, să se schimbe. O fi vreun cod ceva, or avea vreo logică. Primul echipaj a luat-o razna în cîteva zile. Băieţi subţiri! La plecare răcneau „Păzea, că vine elita!" pe trei voci. Entuziaşti! Frecangii! Pe voi v-au tocat bine pe Pămînt. Opt au luat drumul spitalului după o oră în „camera cu licurici". Al zărit şi tu unul. Amuzant. Clipea şi lăcrima într-una, se scărpina-n draci şi zbiera un nume, Jane parcă. Vreo tîrfă care nici nu-şi aminteşte de el, cu siguranţă.

Aeroglisorul fumegă la cincizeci de yarzi depărtare. Nu-ţi aminteşti cum ai scăpat. Are importanţă? Pe dracu'! Contează doar cîte mile or fi pînă la semenii mult iubiţi! Ai căpătat ce-ai căutat, Lionel Garmenaia!

*

Stîngul nu te-ascultă, dar nici nu-i rupt, altfel ai fi simţit durerea. Gîngăniile alea vernil care colcăie pe el or fi de vină. Astea sînt în stare să te rumege cu bocanci cu tot. Scoţi antisectul şi le termini rapid. Piciorul continuă să fie mort, oricît îl masezi.

*

E miercuri. De la prînz pînă mîine seară, după regulile lumii ăsteia. Fîi-fîi, fîi-fîi. Filiacii mai lipseau de la festin. Ăstora le plac ochii. O ştii de la Umberto, care toată ziua urlă doar „Bla-bla-bla!" Din fericire bestiile nu se apropie decît cînd nu mai eşti în stare să te aperi. O simt scîrbele imediat.

Doamne, cum te-agăţi de viaţă, ca o lipitoare!

*

Îţi ghiorăie maţele de foame. Aşa dintr-o dată. Parcă ai şi ce să le explici? Storci un tub de energizante la gură şi stomacul ţi se revoltă surd. Scîrboase-scîrboase, dar capeţi ceva puteri. Scotoceşti prin buzunare după busolă şi constaţi prostește că o să ai totuşi ce face cu premiul de consolare. Dacă vei mai ajunge pe Pămînt. Te bufneşte rîsul şi filiacii zburătăcesc speriaţi.

Descoperi busola, care cică rezistă pînă şi la flegma acidă a mizdacilor. Garantată 300 de ani. De parcă hoitul tău...

*

Toate îţi joacă înaintea ochilor, dar te orientezi totuşi. Încerci să păşeşti. Corpul face ce vrea el. Mîinile bîţîie, obrajii se umflă şi tot felul de chestii de-astea. Măcar de ţi-ai fi tăiat unghiile de la picioare. Le simţi proptindu-se în vîrful bocancilor şi încercînd să intre înapoi, în carne. Lua-v-ar dracu'! Te prăbuşeşti şi adormi sfîrşit.

*

Ridici pleoapele. Nici o lighioană în jur, nimic. Cam ciudat. „Plictisul e apanajul inteligenţei". Nu-ţi iese din cap idiotul de Gutre.

Te agăţi cu mîinile de-o tufă ciclam, tragi piciorul drept sub burtă şi împingi. Merge. Ritmul e lent, dar orişicît , nu stai. Îţi simţi pielea încreţindu-se la atingerea cîrceilor palpatori, care se bîţîie peste tot. Şi căldura... Te tîmpeşte pur şi simplu, căldura asta...

„Ajută-mă, Doamne!" murmură gura ta. Al dracului vrei să trăieşti!

*

În fond ai cunoscut şi clipe mai împuţite. Beţivul de taică-tău te bușea săptămînal cu capul de pereţi. Zicea că nu e bine să gîndeşti prea mult. Pupa-s-ar cu Gutre! Şi pe chestia asta îţi făceai veacul prin adăposturile înjghebate din ambalaje tocmai hăt, sub acoperişul halei de peşte. „Aproape de cer", îţi plăcea să spui. Uneori te-nhăţau golanii sau poliţaii, tot una. Te atîrnau de picioare, cu capul deasupra hăului, ca pe o broască. Şi tu, de frică, te scăpai pe tine. Lichidul căldut se scurgea de-a lungul trupului şi-ţi picura din păr. Se plesneau cu mîinile de burţi de-atîta rîs.

Apoi „colegiul" Badfort. Al băgat ceva matematică în cap, că doar nu erai tîmpit. Săracul Papa, lua întotdeuna labe peste bot, dar tot venea. Pentru cîte unul ca tine. Tot acolo ai învăţat să dormi gol pe ciment şi să haleşti libărci uscate.

Cînd te-au înrolat ai crezut că ţi-a pus Dumnezeu mîna în cap. Potolul-potol, patul-pat... Paradisul! Pînă cînd l-ai îndesat pe maior cu capul în pişoar. Era o scîrbă, orice-ai spune. Dar bafta nu te-a părăsit.

S-a descoperit Chlorella, şi nu ştiu ce cretin cu platfus la cur şi creier, s-a gîndit s-o aibă. Culori superbe, fluturaşi, drăgălăşenii! N-a crîcnit nimeni bineînţeles, numai că băieţii au expediat „meseriaşi" ca tine, călare pe echipamente deturnate de la casare. Cheltuieli minime. Rezultatul oricum nu contează. Ştiu ei să-l tromboneascâ pe cretin dacă iese prost. Dacă nu...

*

S-a lăsat răcoarea. Filiacii sînt tot mai îndrăzneţi. Grotesc! Acasă potenţialele hoituri sînt pîndite de hiene, condori şi alte creaturi de-astea morbide. Aici te filfîie arătări de vis. Ce glume cretine mai face şi natura! sau dracu' ştie cine!

Aripile le devin roz, cu un chenar argintiu. Tu te tîrăşti, ajutîndu-te de mîini. Picioarele sînt ţepene. La un moment dat ai sfîşiat trenţele de pe stîngul că să te convingi că-i acolo. Avea o culoare vineţie şi sub piele se zăreau colcăind un fel de limbrici gălbui.

*

Adormi, sau mai degrabă leşini, te trezeşti, te tîrăşti şi tot aşa. În zona buricului simţi ceva zbătîndu-se. Să fie numai foamea? Ce mai contează! Să ajungi la Bază, atît, şi poate să-ţi roadă şi limba!

*

Auzi pe cineva urlînd. Tu ai făcut-o? „Mamă"! O vezi deodată pe-a ta. Nu era chiar o femeie maică-ta. Cu călcîele veşnic murdare şi crăpate, tîrîind după ea bocceua cu dracu' ştie ce. Spune drept, ce putea aduce pe lume fiinţa asta? O lepădătură, că doar nu un şef de birou! Te cuprinde brusc mila de tine. Atît de intensă, încît îţi simţi ochii umezi.

*

Pînă la urmă ce mă-sa cauţi aici? Ţi-ai dorit o confirmare a neputinţei? Ei bine, o ai!

Te tîrăşti atît de discret, încît filiacii nici nu clipesc. Sau poate că nu le pasă. Simt, scîrbele!

Şi fără veste lumina aceea crudă. S-a terminat jungla! Baza! Baza!

*

Mai leşini de cîteva ori înainte să ajungi la lizieră. Hoitul e sfîrşit. Vezi clădirile. Pătrate, sferice, cenuşii. Contrastînd neplăcut cu peisajul. „Ce mizerii încropim şi noi!"

Cobori pleoapele şi te prăvăleşti pe pantă. Ştii ce ai de făcut o înţelegi brusc. Scoţi capsula din buzunar şi-o amplasezi pe un cilindru. Fără ezitare. Nici măcar o ciupitură acolo, înăuntrul tău. Zîmbeşti. Sau ai vrea să zîmbeşti. Conectezi detonatorul şi te destinzi. Ceva cald îţi apasă pieptul. Deschizi ochii. Doi filiaci. N-ai puterea să-i alungi. Parcă nici nu vrei. Un tubercul umed şi păros îţi acoperă vederea. Tot nu te opui. Şi apoi baia de lumină. Te prăbuşeşti în tunel. Aluneci, aluneci. Nu se mai termină. „De nu s-ar termina!" Te învăluie o senzaţie de roz. Asta să fie fericirea? Un soi de orgasm? Orgasmul morţii?

Vezi din nou clădirile. Undeva jos, sub tine. Apoi explozia care le mătură ca pe nişte cutii de bere goale. Ţi se taie răsuflarea, dar fîlfîi din aripile multicolore şi te înalţi. Da, asta-i fericirea! Vrei s-o strigi. Simţi cum te faci roz.

– Premiul I la Festivalul „V. Papilian" –

GREŞEALA

Florin MUNTEANU

Primul şoc cu adevărat SF l-am perceput citind propriul articol din numărul 12, atunci cînd din mulţimea de puncte şi liniuţe de pe pagină, creierul meu a conştientizat cuvîntul ELECTROFONOGRAFIA. Apăruse, uite-aşa, din întîmplare şi necunoaştere, o eroare de dactilografiere ce poate însă genera o nouă invenţie! În loc de ELECTRONOGRAF, precum în titlul articolului, a apărut şi un stimul, sau efect acustic FONO – o greşeală elementară, un FO în plus, dar care mîine poate conduce la un nou brevet. Oare de cîte ori o mare descoperire a fost rodul unei asemenea întîmplări?

Al doilea şoc a fost asemănător celui trăit de mine acum vreo 10 ani cînd, într-o publicaţie de specialitate, am citit: COPAC ÎNDOIT, cînd eu ştiam, învăţasem la şcoală că este vorba nici mai mult, nici mai puţin, decît de ARBORELE COTIT! Ce să-i faci, aşa este cînd se copiază din traduceri directe, fără o cunoaştere a acelui domeniu. Mai greu este acum, căci o BANDĂ DE INDUCŢIE în loc de o bobină de inducţie, nu cred că v-ar folosi prea mult în încercarea temerară de a vă construi un electronograf. Şi asta cu ajutorul unui circuit electronic care să furnizeze un SEMNAL DREPTUNGHIURILOR, aplicat unui mic transformator ridicător de... (adică de puncte-puncte).

Şi o ultimă aberaţie! Pentru un efect artistic cît mai pronunţat nu este nevoie să LEGAŢI nici o probă (nu vă mai gîndiţi nici de ce, nici cu ce), ci SĂ ALEGEŢI un corp cu o formă mai ciudată, cu un contur mai contorsionat, cu goluri, care să genereze o structură de strimeri, o „aură" cît mai spectaculoasă!

Şi uite aşa, pe o singură pagină de ziar, natura a vrut să ne demonstreze aplicarea practică a zicalei: o belea nu vine niciodată singură! Aglomerarea de evenimente fericite sau neplăcute, într-o anumită zonă temporală, pare să fie una din legile universale ale Revoluţiei.

De fapt, universalitatea acestei operaţii, o putem aprecia şi în viaţa de zi cu zi. Un bun exemplu ar fi repartiţia în timp a trecerii autobuzelor printr-o staţie. Tendinţa naturală este de a se grupa, de a se „clusteriza" (se citeşte CLASTER – o aglomerare de părţi), spre nemulţumirea celor ce aşteaptă. Pentru a asigura un ritm, o distanţă în timp egală între autobuze este necesară o cheltuială mare de energie şi informaţie, de educaţie. Deci „normalul", adică acel lucru care se întîmplă cu probabilitate maximă fără intervenţii speciale, este o anume stare de dezordine! La un studiu mai atent această dezordine se deosebeşte de cea statistică, numindu-se HAOTICĂ sau, mai pe scurt, HAOS.

Un exemplu şi mai ciudat la prima vedere este dat de studiul ritmicităţii bătăilor inimi. Rezultatele obţinute de cercetători, arată că o inimă normală nu bate regulat, ci haotic. Dacă ne construim un detector electronic de puls, un periodmetru comandat de puls, putem obţine un şir de timpi, t_1, t_2,...t_i (t_i – durata dintre două bătăi ale inimii, înregistrată cu o precizie de o milisecundă). Acest şir de timpi scoate în evidenţă că în preajma unui infarct se obţine un ritm regulat, $t_i = t_{i+1}$, în timp ce o comportare normală este dată de fluctuaţii ale acetui ritm, $t_i \neq t_{i+1}$. Această „aritmie" permite inimii să fie gata oricînd să se adapteze la o modificare neaşteptată a condiţiilor externe. Şi din nou am fost păcăliţi, crezînd că normalul este ORDONAT şi nu HAOTIC. Alt exemplu sugestiv şi uşor de verificat îl constituie zgomotul picăturilor de apă. Experienţa este simplă, şi de cele mai multe ori, în curs de desfăşurare, căci mulţi neglijează repararea robinetelor de apă, aşa încît, oricît te-ai strădui să strîngi robinetul, apa tot picură. Şi uite-aşa, între plici şi pic, apare din nou o serie temporală (t_i – durata dintre picături). Dacă reuşim să controlăm debitul picăturilor, vom obţine trecerea de la o cadenţă perfect regulată (un adevărat metronom – picătura chinezească) la o curgere continuă, traversînd însă o zonă în care apar ritmuri dintre cele mai inedite. Pauze lungi urmate de aglomerări de picături. Căutăm o ordine şi cînd am găsit-o totul se schimbă. Acest regim este cel mai interesant şi constituie obiectul de studiu al cercetătorilor care se întrec în a se juca cu picăturile. Ei caută să înţeleagă raţional ceea ce înţelepciunea înaintaşilor a afirmat, că „o belea nu vine niciodată singură" sau „liniştea dinaintea furtunii" sau „e roşu cerul, mîine o să plouă" etc.

De fapt, de aici a pornit şi ceea ce astăzi pare să devină o importantă metodă de cercetare ştiinţifică, geometria fractală. Vă spuneam că părintele acestei discipline este considerat Benoit Mandelbrot care, printre multe alte preocupări, a studiat repartiţia în timp a erorilor de transmisie pe liniile telefonice a informaţiilor între calculatoare. El a observat că existau zile extrem de calme şi zile în care numărul greşelilor era neaşteptat de mare. Că distribuţia erorilor în timp poate fi descrisă de legi matematice de tip putere, realizînd astfel legătura cu observaţiile rămase fără ecou, făcute în 1911 de matematicianul Hausdorff, ce introdusese dimensiunea fracţionară. Şi astfel au apărut fractalii, ce par să fie un mod firesc de reprezentare a naturii!

Întorcîndu-ne la numărul 12 al revistei noastre, trebuie să remarc: lipsa bibliografiei de la notaţia (1) şi care vă evidenţia cea mai importantă carte scrisă la noi în ţară „I.Fl. Dumitrescu, Electronografia – metode electronografice în biologie", Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1979 şi, ca să nu fie numai vina redacţiei în acest număr, trebuie să recunosc şi o greşeală personală în schema electronică. Pentru cei ce ştiu electronică, greşeala poate fi uşor sesizată. În figura alăturată apare corectura necesară.

Şi uite-aşa, viaţa şi evoluţia firească a acestei reviste minunate, JURNALUL SF, căreia îi doresc să meargă cel puţin pînă la numărul 2.000, a permis exemplificarea unei noţiuni de maximă importanţă azi, cea a HAOSULUI.

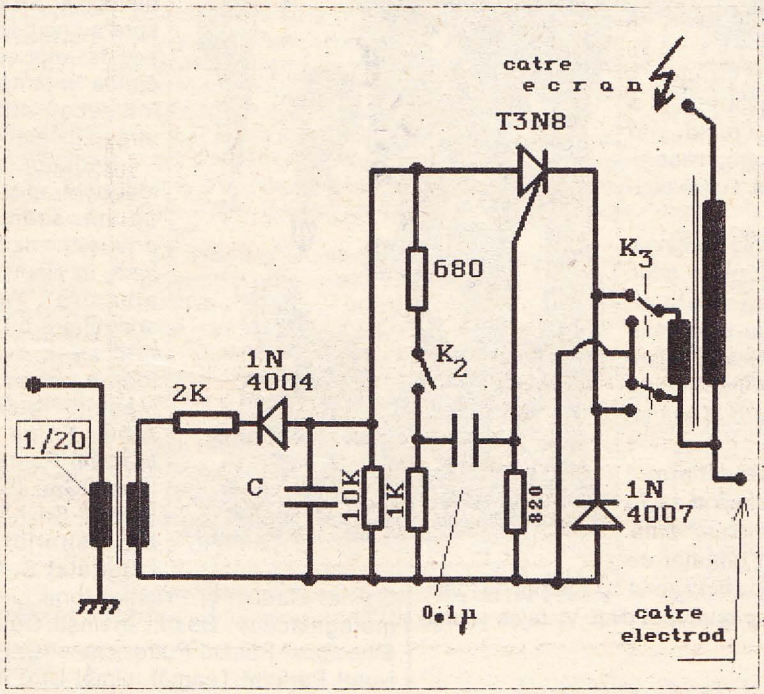

ALERGÎND

În Timpul Normal, trăgînd după sine trena secundelor, alerga. Un număr pe-o pînză udă de transpirație, fluturînd în piept. Părul năclăit de sudoare. Ochii împietriți, privind doar înainte. Gura deschisă, cu buza de jos tremurînd la fiecare atingere a piciorului pe asfalt. Tenișii, aproape noi, răspîndind în contact cu șoseaua izbucniri de picături maculate. Și, guvernînd peste toate, dorința de a învinge.

„Trebuie", șoptește îndîrjit, cu gîndul la linia de sosire, spectatorii aclamîndu-l, medalie. Zvîcnește înainte cu prețul unui icnet venit din străfundurile pieptului. Plămînii vor mai mult aer. Se precipită în mișcarea lor absorbind fluidul vital. Mușchii feței se încordează într-o grimasă mimînd durerea. Judecînd după Timp Normal, viteza îi crește.

Pare foarte simplu: alergătorul din față de care se apropie tot mai mult, ajungînd să-l atingă cu mîna, dacă vrea; țîșnirea pe lateral, accelerarea contină (ce greu te poți desprinde!), ultima forțare, aruncînd o privire fugară înapoi, spre ochii micșorați de ciudă ai celui rămas în urmă. Apoi detașarea de el, de lume, savurînd mica victorie.

Repeta de cîteva ori scenariul, ca un actor ce își ia în serios rolul. Se îndepărtează. E singur, înaintea tuturor. Încearcă să ignore oboseala, își găsește timp să privească stropii fini de ploaie ce aleargă spre el, coama dealurilor din jur, chiar norii. Cenușii, înfrățiți pe boltă pînă departe. Aproape nemișcați.

Deasupra lor, în străfundurile cerului, îl urmărește cineva. Destul de inteligent pentru a declanșa un mecanism ce sfîșie timpul. Dar alergătorul nu știe asta. Simte doar tremurul aerului, vibrația surdă ce-i cuprinde trupul. Roțile ceasului aleargă nebune.

Piciorul i se ridica lent, într-o agonie prelungă. În Timpul Normal. Dar timpul biologic e altul. Mașina din spatele norilor l-a transformat, grăbindu-l: macină, distruge viul cu zel înmiit. Celulele vibrează o dată cu el, îi urmează balansul. Structura sucomba. Pielea se încrețește, ridată. Corpul se îndoaie sub povară. Totul se mișcă spre moarte.

Mișcarea continuă la fel încet. Piciorul cedează, obosit. Cade pe-o parte, atingînd zgura cu mîna apoi cu umărul, într-o apropiere lentă. Capul lovește suprafața dură. Un geamăt de durere. Pieptul se mișcă sacadat, absorbind aerul cu zgomot de foale. Buzele crispate încearcă să acopere o gură fără dinți. Viața se scurge în asfalt.

***

Călătorul coborît dintre astre privea cu respect trupul îmbătrînit al Alergătorului. A rămas impresionat încă în stratosferă, cînd văzuse cum săvîrșește ritualul Trecerii grăbite prin Timp. Întîlnise această parabolă filosofică și la alte civilizații inteligente dar nici una nu a ales un simbol atît de subtil: subjugarea distanței într-un timp mai scurt și, prin extrapolare, subjugarea timpului. Viața privită ca un drum, viața alergată pentru a ajunge mai repede la sosire. Ce îndemna această ființă să se grăbească spre moarte, chiar în modul simbolic al fugii spațio-temporale? Nu știa, dar era uimit de calea aleasă.

Călătorul n-a putut rămîne rece în fața unei asemenea demonstrații de rafinament logic. Și-a amintit de compresorul temporal de pe navă. Nu a ezitat să-l folosească, îndeplinind dorința cea mai intimă a Alergătorului, de a ajunge la finish.

Se aplecă asupra lui, închizîndu-i cu un gest ceremonios ochii ce priveau nedumeriți cerul plumburiu.

Darius H. LUCA

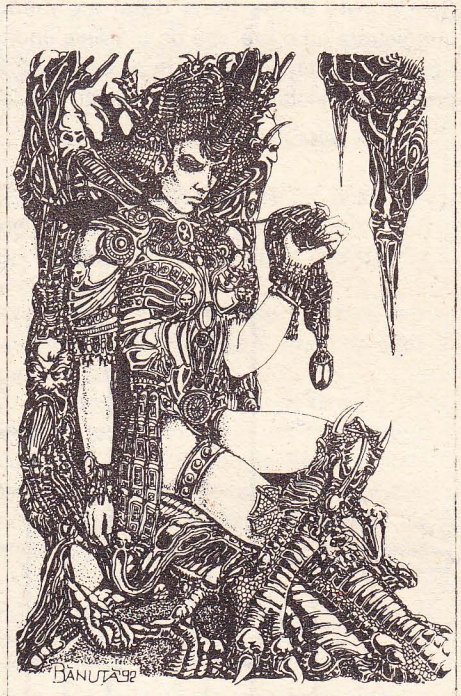

Nesfîrșitul sacrificiu

Nebunul ieșise din ecosferă; de fapt nu știa dacă este nebun și nici dacă ieșise din ecosferă. Nu știa dacă stă pe pămîntul acoperit de iarbă și nici dacă e un adevăr pămîntul și iarba. Privea undeva spre orizontul în flăcările a doi sori gemeni, unul roșiatic și altul portocaliu, privea și nu realiza că nu se află unde trebuie. Ecosfera rătăcea printre galaxii la voința lui bolnavă. Se oprea pe diferite planete, luminate de sori, care întrucîtva erau asemănătoare fantasmei din creierul său: „planeta albastră".

Miliarde de eoni fuseseră zdrobiți de viteza prin colapsare a energiei X, adică Timpul, de către ecosferă și în regenerarea ei avea întotdeauna posibilitatea de a crea un microunivers pentru ființa vie, să nu aibă de suferit vreo transformare biologică sau să devină neant.

Nebunul ieșise din ecosferă fără să realizeze situația în care se afla, sau dacă există vreo legătură cu sine. Privea nemișcat orizontul ce se curba sub forța tot mai temperată a luminii soarelui portocaliu, pentru că soarele roșiatic se afla deja în spatele lui. Creierul său era tulburat de fantasma „planeta albastră". O vedea suspendată pe un ocean nesfîrșit, tulburător de cenușiu, cuprins de irizări alburii, irizări care se prefăceau în aripi, cuprinse parcă de impulsul unui zbor neîmplinit, se ofileau, căzînd zdrențe veștede spre adîncurile nemișcate. Fără rost încercau aceste aripi să atingă „planeta albastră", ce plutea imperturbabilă într-un spațiu infinit și întunecat, atît de întunecat încît părea că atrage însetat energii invizibile.

Nebunul își simțea creierul absorbit de idei contradictorii și fără șanse căuta să se opună. Tremura, privind fără să știe că privește orizontul tot mai curbat, copleșit însă, în sinea lui, de măreția acelei „planete albastre". Aștepta ceva. Brusc, glasul conștiinței lui urca din adîncurile firii sale, fără sens, urca o dată cu cuvinte fără o logică semantică. Striga: Androizi!... Om! Mașini! Neutroni! Quasari!... Vise! Cîini! Atom! Șerpi! Salcîmi! Neutroni! Levitație! Mezoni! Fantasme!!! Timp! Inimă! Mizerie!!! Opiu! Cai! Iubire! Moarte! Război astral! Furnici! Sex! Spațiu! Dorințe!!! Lepră! Cancer! Hiperspațiu! Protoni!!! Sînge! Neant! Libertate! Somn! Dor! Universuri paralele! Carne! Galaxii și Prostie! Ioni! Limbă! Tigri! Apă! Crucișătoare metagalactice! Bestii! Învinși! Colapsari! Pămînt!!! Acolo! Zeu! Sinucigaș! Păsări! Putreziciune! Crini!!! Fluturi! Ah!... Ah!... Steaua Nord! Parfum! Teamă! Inimă! Ură! Apă! Liniște! Tahioni! Dor! Sex! Vid!... Vid și tăcere! Ah!... Ah...

Făcuse spume la gură și ochii i se holbară.

Înaintea lui sta ecosfera, urmărindu-l. Captase furtuna de mentoni din creierul său și brusc îl încătușă într-un balon și-l absorbi în interiorul ei. Îi inundă creierul cu un flux puternic de sinapsoni și nebunul căzu într-un somn adînc, un somn echivalent cu infinitul.

Ecosfera se aprinse brusc și dispăru, lăsînd spațio-temporalitatea planetei și a celor doi sori. Zbura prin Negativul Absolut al Universurilor oprind, cine știe cînd, într-o Galaxie, pe o planetă luminată de o stea. Acum zbura fără țintă, înghițind miliarde de miliarde de eoni, ascultînd pulsul ființei încă vii, mulîndu-se la reflexele voinței sale și, care avea să se trezească odată și odată bîntuită de himera „planetei albastre". Avea să se supună, să zboare iar miliarde de eoni prin Negativul Absolut al Universurilor, spre a-l salva pe nebun de crizele lui deplorabile, așa ca o Mater Universală Ideală...

Florin Oprea SĂLCEANU

Flash-uri francofone

CĂRŢILE LUNII FEBRUARIE

Max ANTHONY – LE HUITIEME CRISTAL DU DR. MYGALE – Ed. Fleuve Noir; Col. Anticipation.

Cînd te numeşti Ned Lucas şi ţii la titlul de agent foarte special e bine să-ţi păstrezi firea, mai ales la ora la care Asasinii sînt liberi să umble pe străzi.

Serge BRUSSOLO – LA NUIT DU BOMBARDIER – Ed. Denoel; Col. Presence du Futur.

Suprasaturat cu tranchilizante, David, de numai 14 ani, încearcă în zadar să uite ziua în care a asistat la violarea mamei sale într-un parking pustiu. Victimă a deciziilor unei bunici dictatoriale care-l vrea departe de climatul nefast al marilor oraşe David e exilat într-un colegiu aflat la marginea unei cîmpii aride.

C.J CHERRYH – TEMPS FORT – Ed. J'ai lu.

În secolul XXI, în cosmos, materiile prime au devenit rare. Aflaţi sub comanda unei atot-puternice companii de exploatare a minereurilor din asteroizi, Bird şi Ben prospectează sectorul lor.

George Alec. EFFINGER – LE TALION DU CHEIKH – Ed. Denoel; Presence du Futur.

După „Gravite à la manque" şi „Prive de desert", detectivul Marîd Audran îşi continuă aventurile prin suk-urile viitorului. Exilul în deşertul Arabiei a făcut din Marîd un alt om, un om care pentru a-şi duce la capăt răzbunarea în oraşul Boudayin va recurge la metodele verificate în trecut şi la violenţe.

Hugues DOURIAUX – SYMPHONIE PASTORALE – Ed. Fleuve Noir; Anticipation.

În inima selvei braziliene EL aşteaptă. Răbdarea nu-i era egalată decît de voracitatea sa, pentru că era însăşi încarnarea răului. În curînd va fi interesat de un vînat demn de el, iar omul îşi va găsi PREDATORUL.

Philip Jose FARMER – Le Noir dessein – Le Livre de poche.

Volumul al treilea din ciclul „Fluviul Eternităţii" continuînd aventurile din romanele „Le Monde du Fleuve" şi „Bateaux fabuleux".

Barbara MAENBLY – FENDRAGON – Ed. Presses-Pocket.

Ultimul ucigaş de dragoni e iubit de o magiciană. Împreună vor trăi una din acele epopei care conduc la moarte sau la glorie.

Stephen KING – Les Tommyknockers – J'ai Lu; Col. Epouvante (3 vol.: 948 pag.).

Locuitorii unui cătun liniştit descoperă în pădure un vas enorm îngropat de milioane de ani. E începutul unui oribil coşmar.

Ursula K. Le GUIN – Tehanu – Presses-Pocket; ultimul volum al ciclului „Terremer".

Anne Mc CAFFREY & Elisabeth VONARBURG – La Dame de la haute tour – Presses-Pocket.

Anne Mc CAFFEREY – Tous les weyrs de Peru – Presses-Pocket.

Ultimul volum (al 11-lea !!!) al ciclului „La Ballade de Peru".

Jean-Marc LIGNY – Aqua – Ed. Fleuve Noir – Col. Anticipation.

La începutul secolului 21 oraşele bătrînei Europe se baricadează. În Africa războiul face ravagii, iar peste tot se dau lupte şi se omoară pentru apă.

Clifford D. SIMAK – La Planete aux embuches – J'ai lu.

Profesorul Edward Lausing e proiectat departe în timp şi spaţiu de o maşină neobişnuită.

Roger ZELAZNY – Prince du chaos – Denoel – Presence du Futur.

Al zecelea volum din seria „Prinţilor de Ambră" ce aduce răspunsuri la cele mai multe dintre enigmele cu care Merle Corey a fost confruntat.

Jack WILLIAMSON – Plus noir que vous ne pensez – Presses-Pocket.

Se poate întîmpla ca pînă şi persoanele cele mai simpatice să ascundă în adîncul eului un monstru necunoscut. Cum să-l ucidem fără ca el să ne ucidă între timp?

Alain DOREMIEUX – Black velvet – Denoel; Pressences.

Un triunghi ale cărui vîrfuri se numesc: vampirism, incest, amor nebun.

Orson Scott CARD – Xenocide – Laffont; Col. Ailleurs et demain.

Continuarea periplului milenar al legendarului Ender din romanele „Ender game" şi „Vocea morţilor" care-au reuşit să cîştige (fapt unic în istoria SF-ului) premiile Hugo şi Nebula în doi ani consecutivi ca roman şi continuarea acestuia.

*** Les modes perdus – Presses de la Cite

Volumul omnibus e prefaţat de Jacques GOIMARD şi conţine: „Le Peuple du Brouillard" de **H. Rider HAGGARD – „Le Village aerien" de Jules VERNE** – „L'Etonnant voyage de Hareton Ironcastle" de J.H. Rosny Aîne şi e primul dintr-o serie dedicată clasicilor SF-ului.

BD PRESS transmite

ALBUMELE BDSF ALE LUNII FEBRUARIE

Rolland BARTHELEMY & Patrick GALLIANO – Vulcania; Ed. Humanos.

Ai doilea album din seria „Le voleur de Proxima". Pentru a-şi salva planeta Gabriel îşi continuă căutarea încercînd s-o seducă pe cea de-a doua dintre cele patru prinţese din Proxima.

Marc BATI & Bruno BELLAMY – Sylfeline: Les Cinq mondes de Sylfeline.

– Ed. Dargaud: **Carre-Michaud: „Ţara oglindă"**, Vol.II – Represalii

Liniştea s-a dus. Revenit la Paris după amalgamul emoţional al întîlnirilor din misteriosul Quercy, Stan e urmărit din nou de amintirea Helionilor. Da, dar el le neagă existenţa! Ei bine, ei şi-o vor dovedi ...

– Ed. Les humanoides associes: **Alberto Breccia: „Dracula"**

„Totul era cenuşiu din cauza fricii şi a liniştii". În această Argentină opresată de militari, un simplu desen te poate trimite în faţa plutonului de execuţie. Împrumutînd personajul lui Bram Stoker, Breccia întreprinde, prin intermediul unor scurte nuvele, un demers împotriva violenţei şi a prostiei, o operă în care viaţa triumfă asupra fricii.

– Ed. Albin Michel. Ed. De Savnes: **Gaetano Liberatore, Tamburini** – „Ranxerox" cuprinde „Ranxerox la Paris" şi „La mulţi ani, Lubna" – dezvăluie originea lui Ranxerox.

– Ed. Casterman: **Daniel Torres – „A opta zi"**.

Omul şi Dumnezeu sînt legaţi printr-un acord straniu: – primul istoriseşte celui de-al doilea cîte o poveste pe zi. Toate acestea încep a 8-a zi, pentru că după ce-a dat lovitura cu Geneza, Dumnezeu şi-a cîştigat pe deplin dreptul de a i se povesti istorii despre propriile sale creaturi. Albumul cuprinde 4 din aceste povestiri.

Simon BISLEY – Lobo frappe encore – Comics USA.

Albumul al doilea din ciclul aventurilor ultradurului Lobo în care acesta îşi găseşte naşul şi moare cu trupul ciuruit de gloanţe. În acest timp sufletul lui se înalţă spre Purgatoriu.

Christophe GIBELIN & Stephane SERVAIN – Le traque memoire – G.-Delcourt productions

Loon e o lume inospitalieră avînd 99 la sută din suprafaţă acoperită cu apă. În jurul planetei gravitează cele şapte lune care timp de şapte ani fiecare păzesc şi beneficiază de bogăţiile plantei.

Juan GIMENEZ – Titania – Comics USA.

Un clasic al BDSF-ului.

Thierry SMOLDEREN & Philippe GAUCKLER – Les Aventures de Karen Springwell-Humanos.

Acest al treilea album se intitulează „Les Joueurs de convol" şi e o bandă desenată în care te pierzi între realitatea „adevărată" şi realitatea „virtuală", născută în creierele informatizate.

SF NEWS

* – Pentru a-l sărbători pe Stephen KING: autorul numărul 1 pe anul 1992 al editurii J'ai lu, aceasta a decis organizarea pe 15 aprilie a unui concurs despre opera acestuia.

*– ÎNTÎLNIRI:

MAISONS-LAFFITE: 3-4 aprilie: Festivalul benzii desenate

informaţii la: Service culturel, mairie, 78.600 Maisons-Laffite

ROANNE: 28 aprilie – 1 mai: Săptămîna science-fictionului

informaţii la: Jo Taboulet, 12, avenue de Paris, 42.334 Roanne

SIERRE: 10-13 iunie; BD '93, al 10-lea Festival internaţional de bandă desenată informaţii: Festival BD '93, CP 707, CH – 3960, Sierre, Suisse.

*– CINEMA

JULES VERNE ÎN IMAGINI DE SINTEZĂ: O premieră în istoria cinematografului: „20.000 de leghe sub mări" va fi adaptată pe ecran exclusiv cu imagini de sinteză. Turnarea ar trebui să înceapă luna aceasta pentru ca filmul să apară în 1994. Procedeul a fost inventat de Didier POURCEL. Toate mişcările lui Richard BOHRINGER (care-l interpretează pe căpitanul Nemo) au fost memorate de un computer graţie senzorilor montaţi pe faţă. Calculatorul va face restul.

* – Michel JEURY a publicat la editura J'ai lu un nou roman intitulat: „Le Soir du vent fou", dar spre dezamăgirea fanilor e vorba de un roman mainstream.

* – EXPOZIŢIE: Galeria THIERRY SALVADOR a prezentat sub titulatura „De la Bruxelles la Bruxelles" o expoziţie de desene originale ale lui Fancois SCHUITEN extrase din albumul „BRUSEL" şi de fotografii ale capitalei belgiene de Marie-Francoise PLISSART. Au fost expuse şi desenele originale din albumele „Febra din Urbicande", „Drumul spre Armilia" şi „Nogegon".

* – Boucq, Sokal, Cossu, Pau şi Herenquel. Iată cinci desenatori care fac pe dracu-n patru pentru a-şi trimite contemporanii „Illico presto" (pe uşa din dos) la bibliotecă.

Bibliotecile există pentru ca oamenii să împrumute Cărţi. Fiind reductibili la acest capitol, susnumiţii, secondaţi de scenaristul Patrick Flament, au „comis" un album a cărui principală, frumoasă şi incomparabilă eroină este – aţi ghicit! – o bibliotecă (cu toate că madam' Lucienne cu mătura ei jumulită se zbate din răsputeri să iasă în faţă). Cu umor, bineînţeles, şi imaginaţie cît cuprinde.

„Biblioteca fantastică" este rezultatul unei activităţi susţinute în regiunea Nord între ianuarie – octombrie 1992, activitate presărată cu expoziţii, conferinţe şi ateliere BD/video.

Rubrică realizată de Ionuţ BĂNUŢĂ

Constantin JURCUȚ

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2025